Progress

(EDUCATIONAL JOURNAL)

To
The Secretary
Teachers' Association
Ktl
27-9

Published Under the Auspices of

THE DEPARTMENTAL

GRADUATE TEACHERS' ASSOCIATION,

TRAVANCORE - COCHIN.

As. 8.

Vol. 1. August-September 1955. Nos. 5 & 6.

CONTENTS.

English. **Page No.**

1. Editorial. Education in the Second Five Year Plan. 1
   Dr. Amarnath Jha. 3
2. The Problem of Languages (R. Gangadharan Pillai B. A., B. T.) 5
3. Woman, Never the Weaker Sex (K. Deva Raj B. A., B. T.) 7
4. Soviet Higher School in the Forth-coming Academic Year (D. Troitsky) 11
5. Report of the Conference of Basic Trained Graduate Teachers. 14
6. The Contented Teacher—The Architect of the Welfare State. (K. K. Kuruvilla.) 17
7. Memorandum to the Chief Minister. 20
8. Representation to the Secretary for Education, T. C. State 22
9. More People Go to College (Chang Chien) 23

Malayalam.

1. പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം (മണ്ണൂരു് എൻ. ശ്രീധരൻപിള്ള) 28
2. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡ് അദ്ധ്യാപകന്റെ പോക്കറ്റിലോ? (എസ്. കെ. പാണ്ടവത്തു്) 37
3. കുട്ടികളുടെ വനം (വി. ജെ. സെഖറിയാ ബി. എ., എൽ. ടി.) 43
4. പുസ്തകാഭിപ്രായം (എം. പി. അപ്പൻ) 45
5. സംശയം ചോദിക്കാം. 48
6. വായനക്കാരെഴുത്തുകൾ. 50
7. സംഘടനാപ്രവർത്തനങ്ങൾ 52

Tamil.

1. ആചിരിയാർ യാർ. (ജെ. ദേവദാസ്) 33
2. പെരുമകൾ ക്ലെയർ. (വി. സബ്ഗാനം) 35

PROGRESS
(EDUCATIONAL JOURNAL)

Vol. I | Haripad, August-September 1955 | Nos. 5 & 6

Education in the Second Five Year Plan.

Teachers of free India, especially of the tiny state of Travancore-Cochin, the most depressed and suffering people, had some hope at the disclosure of facts about the Second Five Year Plan by Prof. Humayun Kabir, Secretary for Education, Govt: of India, in the first week of July. He disclosed that the Second Five Year Plan has been planned and shaped in such a manner that teaching facilities in schools and colleges, standards in the various levels of education and status, salaries, and service conditions of teachers would be considerably improved. To this end liberal provision had been recommended in the Second Five Year Plan for raising and standardising the salaries of teachers in the different states and provinces, because the Govt: were aware that the only means of attracting efficient and fit persons to the Teacher's profession was to give them comparatively better salaries. So a sum of Rs. 1080 crores had been recommended for education in the Second Five Year Plan. The salaries of Teachers recommended were as follows:-

1. Minimum salary of Untrained Elementary School Teacher – Rs. 50/-.
2. Trained Non-matriculate Eelmentary School Teacher – Rs. 60/-.
3. Trained Matriculate Teacher – Rs. 75/-.
4. Untrained Non-Graduate Secondary School Teacher – Rs. 100 – 200.
5. Untrained Graduate Teacher – Rs. 120 – 250.
6. Trained Graduate Teacher – Rs. 150 – 300.
7. Headmaster – Rs. 250 – 300.

This statement by the Secretary for Education, Govt: of India, has kindled a faint flame of hope in teachers of T. C. State; the flame is faint, partly because, a very rough calculation of the expenses which incur in implementing the proposed scales of pay as well as in expanding and improving Elementary, Secondary and University education shows that the

amount of Rs. 1080 crores provided for education in the Plan is too short to achieve the objective and partly because teachers of T. C State, as elsewhere, Private or Departmental, Primary or Secondary, had always been betrayed by responsible authorities with pleasing hollow promises and never-to-be-fulfilled assurances. Still, relying on the authoritative statement of the Central Education Secretary we hoped that something would be done to better the status and salaries of teachers. We believed that some attempts would be made at least in wiping off the disparity in the scales of pay of teachers in the various states and provinces and in unifying the pay, allowances, service conditions and recruitment of teachers.

But things have proved quite contrary to our expectations. The Central Govt: have mercilessly cut down the amount of Rs. 1080 crores for education proposed in the Second Five Year Plan to about its half. The Central Govt: also have just begun to discard education and neglect teachers, the real architects of future citizens, like the State Governments. Does not the progress of a nation depend entirely on its education? Does not any attempt at reformation of education prove disastrous and futile, as long as teachers remain discontented and disregarded? We request our benign Central Govt:, a congregation of wise and experienced patriots, to reconsider the plan and approve of the recommendations put forth by Prof. Humayun Kabir in toto.

It was really heart-breaking to the teachers of T. C. State to go through the skeleton of the Second Five Year Plan for our State, as disclosed by our Chief Minister Sri Panampally Govinda Menon on 12-8-'55 at a Press Conference. Of the 130·7 crores of rupees allotted for our State in the Second Five Year Plan only 16·4 crores have been set apart for education, that is, only one eighth of the total amount is proposed to be spent on education. It is a generally accepted principle, that at least one fourth of its revenue shall be devoted for education. Right in contradiction to this principle and to the recommendations by the Central Education Secretary our Govt: intend spending ony 12% for education.

Is not this amount too inadequate? Does it not really befool real patriots and sincere educationists? And right against the directions of the ministry for Education, Govt: of India, our Govt: have not even set apart a pie for enhancing the salaries of teachers.

The Chief Minister, in the course of his Press Conference, revealed that 25 Model Nursery Schools, 775 Nursery Schools, one each for a Panchayat, a post graduate Training College, 72

Basic Training Schools, 2040 Basic Schools of which 950 would be Junior Basic Schools and 1150 Middle Schools would be newly started during the coming five years. Apart from these, he added, 150 High Schools would be converted into Multipurpose Schools. He also added that provision has been made in the Second Five Year Plan for starting refresher course for Hindi Teachers and also for improving libraies.

When put into black and white, this looks good and extraordinarily splendid. But when worked out, would these improve education and satisfy the needs of the country? Every man of some common sense can foresee that partly or completely replacing the present Primary and Secondary Schools by Basic or Multipurpose Schools, teaching each and every subject with Charka or Thakli and artificially correlating the various subjects in the curricula with spinning, weaving or cultivation, will not solve the problem of unemployment or win us the aims of education.

Therefore we very humbly request our benign Govt: to thoroughly remodel the proposed Second Five Year Plan, even in this eleventh hour, so that at least our children and grandchildren may be led in the right path and educated in the right manner.

Late Dr. Amarnath Jha

We regret very much to record the death of Dr. Amarnath Jha, the fifty-nine-year-old eminent educationist and linguist, at his residence in Patna on the second of September 1955, due to heart failure. We have lost a great scholar and gentleman of wide and deep culture, whose services had made our country progress rapidly and whose services India requires most at present. May his soul rest in peace.

Born in 1897 in a renowned and illustrious Maithly Brahmin family in the Pahitol village of Darbhanga, Dr. Amarnath Jha had his early education at the Govt: High School, Allahabad. He underwent his university education in the Muir College, Allahabad and got appointment as Professor of English, Muir College. Besides being a scholar in English, he was a master of almost all Indian languages.

He had keen interest in Hindi and had played his part well towards the spread of our national language. Hindi owes a great deal to the late scholar for its present rich literature. He had been the Working President of the Hindi Sahitya Sammelan, Allahabad, for some years. He was a member of the League of Nations Committee on training of youth in 1934. He was the most active member of the Indian delegation to the confe-

rence of the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation held in 1945.

Dr. Amarnath Jha's works adorn the literature in various languages. His works have won him the respect and esteem of men of letters all over the world. His important works include essays and studies of English classic literature. As an interpreter of Shakespeare and a great critic, Dr. Jha had succeeded in throwing much light on Shakespeare and his works.

Dr. Jha had held the office of the Chairman of the Inter University Board twice in 1936 & 1945. He was the President of the First All India Conference of English Teachers in 1940. In 1941, he was chosen the President of All India Educational Conference. He was the Vice-Chancellor of the Benares University for some time. In his late years he had held the offices of the Chairman of the Public Service Commissions of U. P. and Bihar.

Dr. Jha representing the All India Federation of Educational Associations in the World Federation of Teachers at their Conference six years ago, made such an impression on the educationists that he was elected to the executive of the World Federation of Teachers. He utilized the opportunity he received to the best satisfaction of his own self and to the best benefits of teachers. A friend and well-wisher of teachers, a patriot and an educationist, a scholar and a linguist, he had strived his best and devoted his whole life for the cause of teachers and for the improvement of education.

His death is a severe blow not only to teachers but to the whole of India and even the world at large. He has been snatched away from us when we require him most. We are afraid India will fail in her attempt to find a man of his calibre, capacity and wisdom to replace him and give us the best lead. While alive, he had not a moment's peace of mind, as every step in the furtherance and promotion of education, and the very neglect and disregard shown to teachers were right against his suggestions. We have lost for ever a true friend, a wise advisor and a sincere leader. Let us pray to god to give complete peace to his soul in Heaven.

THE PROBLEM OF LANGUAGES

R. GANGADHARAN PILLAI B. A., B. T.
(TEACHER, S. M. V. H. S.)

One of the serious problems that have engaged the attention of politicians and educationists of the day in India, is the problem of languages. India, being the land of many languages, the question of choosing a common language for the whole of India is bristled with innumerable difficulties. Let us however hope that this vexed problem of languages will be handed prudently and satisfactorily by our leaders.

When India was under the rule of the English, English education spread rapidly throughout the length and breadth of the country. English became the official language and those who took any interest in the affairs of the country and those who desired to enter into Govt: service, took assiduously to the study of the English language. They mastered the English language to such perfection that many of them could express themselves in English better than they could in their mother tongue. For a time, it seemed that this foreign language would dominate all over India crushing under its weight the indigenous and undeveloped languages. But fortunately the indigenous and undeveloped languages have only been enriched by their constant association with English. The influence of English on the Indian languages is too well-known to need any special mention. One of the advantages India has gained from the British administration is the opportunity it afforded for the Indians to study this most magnificent language Its easy flow, rich vocabulary and the great adaptability have given it a unique place among the great languages of the world. It has an excellent literature the like of which no Indian language can dream to have in the near future. To many Indians therefore, the replacement of English by an Indian language may not be palatable. It is not that they are less patriotic but they are more realistic. Anyhow, independent India cannot accept English as the national or the official language for an indefinite period. Within a reasonable period, English must give way to one of the Indian languages its undisputed and unassailable position. It was therefore in the fitness of things that in the Constitution, provision was made for the continuance of English for 15 years and thereafter for replacing it with Hindi. No patriotic Indian can question the desirability of adopting an Indian language as our *'lingua franca'*, but all sensible Indians want

that the English language be studied and studied well for the sake of preserving our international reputation.

English is, as Sri K. M. Munshi has recently remarked, a world language and in the present context of the world, the study of a world language is absolutely essential if we want to keep our head aloft among the civilized nations of the world. We will be doing a great disservice to the future citizens of India if we deny them the opportunity to study this queen of languages. In our anxiety to spread the study of mother tongue and Hindi, let us not be blind to the need of mastering this world language. Let us not allow our feelings of patriotism and national sentiments destroy our reasoning power. In this age of Science, the language best fitted for the study of science is English and we will be accused of short-sightedness by our children if we deny them the opportunity to study English. It is therefore imperative the study of English is continued with unabated vigour and rigour.

Recently a controversy has been started as to what should be the medium of instruction in the Colleges. The medium of instruction in the schools being the mother tongue, most people think that the medium of instruction in the colleges should also be the mother tongue. True it would go a long way to meet the present complaint that pupils when they go to the college classes, find it very difficult to follow the lecture classes there. But it is very doubtful whether the mother tongue has developed to such an extent that it can with advantage be employed as the medium of instruction especially in science classes. Even in High Schools, teachers complain that certain text books in Science (Malayalam) are inadequate. Another difficulty is that teachers whose mother tongue is not Malayalam have to make use of a mixture of Malayalam and their mother tongue when teaching the non-language subjects. This is irksome not only to the teachers but also to the pupils. We must therefore think twice before we jump into the conclusion that mother tongue would be a better medium of instruction in colleges at this juncture.

No doubt we can give Hindi and Malayalam a much higher place in the college than what they have at present. At this juncture, India wants more Scientists and it would be suicidal if in the name of nationalism or patriotism the study of Science is hampered by faulty measures. Let us wait at least till the time limit provided in the Constitution is reached when if circumstances permit and if the regional or national language grows so rich as to present no difficulties with regard to proper text books and teachers we can adopt Hindi or Malayalam as the case may be, as the medium of instruction in our Colleges.

WOMAN, NEVER THE WEAKER SEX

K. DEVARAJ, RAJA VILAS

Women have been growing more and more kind-hearted and less and less parasitic down the ages. They have been fighting ruthlessly to manifest their kindness and generosity. Today they fight tooth and nail to be less parasitic. If they push ahead of men for qualifying themselves and for finding suitable employment that is only an expression of their generosity. If they fight for equal share of the ancestral property that is only a manifestation of the truth that they have ceased to be parasitic.

How foolish has been man to imagine that he is the chief authority and the sole protector of a family! His protection!, confound it. Right thinking people will readily admit that women have been the real protectors and comforters all through the centuries. But they have been really shrewd in letting the idiots of men believe that the latter have been the protectors and bread - winners of their families. Men were led to believe again that they represented the stronger sex, that they alone could run the machinery of Government, that they alone could fight for the freedom of their land, could produce fine literature together with dynamite, could conquer neighbouring countries even when it is unbelievably out - dated to do so, could colonize over backward people even when they know and dread the very horror of the folly behind such a step. Really speaking, women let them believe so and behave so; they only wanted the pleasure thereof.

Ever since Eve tempted Adam to taste of the fruit of sin in the Garden of Eden, she has been making man do everything as she pleased. All the time she tactfully remained the silent, benevolent companion, if not spectator, enjoying it all to her hearts' fill.

If any man still holds the belief that woman is the weaker sex he is a fool. He should be a better fool if, based on this belief, he readily endures all kinds of agony to afford her the so-called protection which she actually does not want.

If, by reading so far, my kind reader has only succeeded in concluding that the writer of this out - spoken yet bold article only deserves to be kicked black and blue, he (or more certainly she) will be well advised to check that vomiting sensation and meditate a while on the physiological difference between man and woman together with the wonderful phenomenon called birth, rather than shut this magazine in protest.

What does the phenomenon of procreation show? Nothing but that woman is the stronger sex. Subsequent to the sexual act the sperm or spermatazoa does not take any considerable time to propell itself to the womb like a torpedo and penetrate the ovule to form the embryo or the prospective child. In spite of any amount of impatience on the part of the parents to see the new - born babe they have to wait at least for about 272 days ere they could feast their eyes on the new citizen. During this long span of about ten months it is the mother who bears the babe. Is it an easy job. Never. It calls for much endurance and patience. Then comes the exact time of childbirth, a bloody, terrible, painful time — a moment soaked in unbounded pain of a biting stinging kind. And what next? Till the baby finds its feet the mother has to take particular care of everything relating to it. Where was the father, who is now very eager to put the baby on his lap, all the while? He being the weaker sex is exempted by nature from all such ordeals.

This shows beyond the shadow of even the ghost of a doubt that Nature has equipped only woman with remarkable and staggering powers of endurance. The organ which governs this particular side of a woman's nature is her heart. What a large heart, what a mysteriously powerful heart must be hers! No wonder in the seers and sages of long ago saying that a woman is really inscrutable. But man, the foolish says she is heartless because perhaps her heart is so big as to drown the very universe in it!

Now let us take man and put him under the lime light of critical thinking. Nature knew better than any scientist when she created man that unless he was fitted with a nice brain, capable of logical thinking, he might not be able to save his face in the presence of woman who actually represented the stronger sex. So eventually man got a good brain which could function with as much ability as woman's heart. That was the reason why man could easily subjugate woman as he could subjugate wild animals like the elephant and the tiger. He gradually invented methods and expressions to control her and at the same time enjoy her protection even while speaking on her very face that he was protecting her! Thus man made ready a set of fine expressions by the skilful use of his brain to describe very pleasingly her body and her soul (if she has one). He was wise enough to call it noble literature! Thus, in spite of herself, woman became the fair sex, the soft sex! She derived considerable pleasure in letting him praise her to the seventh heaven!

Now, down the bygone ages man and woman have been evolving gradually and steadily through parallel lines (they are definitely parallel lines even though they occasionally meet)till this day. Excuse me when I say, defying all principles of geometry that these

parallel lines meet. For it is not hard to find womanish men (men gifted with woman's heart) and mannish women (women fitted with man's brain) occasionally. I do not wish to bore you by inviting your interest to the recent examples of men turning themselves into women with the assistance of surgery and medicine and women everywhere attempting to become men – a revengeful gesture that!

If it is not difficult thus to realize the fundamental difference between man and woman, why have not scientific Governments even in advanced countries organised their educational system so as to suit man and woman separately? Perhaps humanity is only in its infant stage and there will come a day when it will strive to solve this problem. Anyway, one thing can be said with cent percent accuracy and that is such an educational system should envisage the development of brain in the case of women and the development of heart in the case of men. This will necessitate men pursuing a course of study in which history, and fine arts will enjoy a dominant position, and women pursuing a course which comprises mostly science and mathematics. Then alone will man grow more emotional and woman more logical or rational.

There is yet another thing which exemplifies the stronger and powerful nature of woman. Till this day economic exploitation of woman by man has been going on ever since a man married the first woman. In order to enjoy herself at the innocent pleasure of it the wise might have allowed her husband to make use of her possessions in his own way. This in course of time was grossly misconstrued as a right (a divine right) by man, and he began to shape his politics to safeguard this curious position. In Monarchy or Tyrrany, in Nazism or Fascism, in Democracy or Socialism man has been or is keeping this position in view. But woman would not permit it to go on endlessly in this fashion. Woman has grown kind and generous. She has stood beside man to relieve him of his political burden, she has agreed to share the economic burden also with him. Today the Indian women for the first time have shown the kind gesture of sharing equal basis with man the ancestral properties. What a comforting change! What a relief for man!

The swiftly changing political, ideas and relatively changing economic set-up together with the alarming increase of population considerably tell upon the nature of the resources at the disposal of every family. And as the wealth (I mean the real wealth) within reach of any family is gradually and progressively dwindling at every successive stage in the evolution of mankind no reasonable woman could let herself be cruel by refusing to qualify herself and find some suitable avocation (without defying any stable moral principles) to

suppliment or complement the income of her better half.

Let us now take the case of India and suppose for the sake of the present argument that through several successful five year plans the Government of India at last succeeds in wiping out educated unemployment from the face of India. And that time is pretty nigh when nine out of every ten married couple will find themselves employed in the Government service or in some industrial concerns. Precisely now, every conscientious citizen will have to face another grave problem. How to manage the infants?

In the advanced western countries of to-day employed couple can easily hire servants or sisters to take care of their children when they go to their office or working place. There, there are wonderfully successful institutions such as Kindergartons, Nurseries and Creches. The Govt: of India have not, it seems given much thought or attention to this matter. More over, in a country enjoying a socialist regime the rules relating to working conditions and remuneration will be such that the average or less than average income groups like the graduate teachers of the present day may find it all together out of the question to employ paid servants! applying the present Indian standards.

Now, I would like to exhort the Indian women to be a little more kind hearted as to agitate for those Government sponsored institutions with which they could entrust the sound bringing of their children, up to a particular age, for that would go a long way to ensure for them more hours of leisure and recreation or for social visits or gossip.

It is only then can a woman marry the man with whom she falls in love; or divorse the man she grows fed up with, after living stirringly with him for a couple of years. Then only can she enjoy freedom and make her man eat and drink it (even to the degree to which it causes indigestion) with due sense of what it actually is. Then only will a man or a woman be sufficiently trained in the miraculously powerful and dynamic sustainer of life called Co-existence!

In that golden age every household will be a miniature world and every individual a minature nation. The problem facing every nation, big or small today is how to co-exist peacefully. As a nation is built as home this problem will have been solved when man learns to co-exist peacefully with woman or, to put it more correctly, when through her 'panchaseela' the stronger and powerful woman takes it into her head to educate man thoroughly and unscrupulously in the art of peaceful Co-existence. Only woman can do it; she is the stronger sex.

SOVIET HIGHER SCHOOL IN THE FORTH COMING ACADEMIC YEAR

By D. Troitsky

Soviet higher school enters a new academic year beginig with September 1.

A good deal of interesting and new has happened in the life of higher school since last academic year. New establishments of higher learning and new faculties at universities and institutes have been opened in some of the Soviet Republics in this period of time. Small higher schools have been merged, and served as a basis for larger higher educational institutions with modern laboratory equipment and highly qualified faculty members. There will be over 1,700,000 students attending higher schools in 258 cities of the Union Republics in the forthcoming academic year. The following figures give a notion of the student body at some of higher schools. The Central Asian State University in Tashkent has a student body of 3,500. Another higher school in Usbekistan – the Central Asian Polytechnic Institute – has 4,300 students. The Institute of Irrigation and Mechanization of Agriculture has been set up in Tashkent, Uzbekistan's capital. More than 2,700 students will study there in 1955-1956 academic year. New chairs of hydro - amelioration have been opened at the Tajik and the Turkmen agricultural institutes. The Polytechnic Institute was organized in the Kirghiz Republic last year. Evening and correspondence courses are being expanded at all the institutions of higher learning.

Academic plans and curricula have been revised at all the higher schools in the U.S.S.R. by the beginning of the new academic year. They have been brought up to date in the light of requirements of modern science, technology and economy.

What changes have been made in curricula of higher school?

First of all, the level achievd by advanced Soviet science and that of other countries has been taken into consideration. Secondly, the necessity has been taken into account of training specialists with wider professional possibilities, of broadening their general scientific and theoretical background. New courses and subjects have been included into academic plans and curricula of engineering institutes and universities, such as "fundamentals of electronics" and

and electroautomatics in instrument production", "electric micromachines" "radiometric methods of reserch", "chemistry and stereochemistry of biologic active matters", "modern research techniques of liquid metal" and many others.

Academic plans and curricula of mechine-building and metallurgic institutes pay special attention to the study of modern methods as regards strength of metals.

Progress made by the Soviet Union in peaceful uses of atomic energy has also been reflected in the new academic plans and curricula of some higher schools.

As to biological, medical and engineering faculties, courses on the use of radioactive and stable isotopes for researches in biology, agriculture, and technology have been introduced. In the curricula on physics, a greater space has been allotted to nuclear and atomic physics. Wider sections on stability of motion, on mechanics of a variablemass system have been included into the curricula on theoretic mechanics, etc.

General subjects (mathematics, physics, mechanics, chemistry, energetics, social sciences) are taught at Soviet higher school according to academic plans and curricula approved by the U.S.S.R. Ministry of Higher Education.

Nevertheless, academic plans and curricula of higher educational establishments in the Union Republics and in some of the regions and districts are worked out so as to take into consideration all the economic and cultural requirements and peculiarities of each of them.

Subjects are foreseen in plans and curricula of such educational institutions, which are linked to a republic's economy and culture.

Academic plans and curricula of agricultural institutions in the Union Republic are complied with a view to climatic conditions in these republics and even in their regions. Thus, the Tashkent Agricultural Institute trains a great number of sericulturists, vinegrowers, specialists in fruit, vegetables, cotton, and other crops widely cultivated in the Uzbek Republic.

With a view to the fullest possible use of scientific schools which have emerged at some higher educational establishments, they are given an ample opportunity to train specialists according to their individual plans. First to be mentioned among them is the Lomonosov State Uuiversity in Moscow. What is characteristic of its academic plans is a broad theoretical orientation in the training of specialists, which makes it possible to put further specialization on a solid scientific foundation. The University's students are given every chance to choose subjects, both general and special, they are interested in most of all. In addition, students can take an

active part in individual academic researches, using remarkable equipment the university has at its disposal.

The academic plans of the Molotov Energetics Institute in Moscow are also based on a broad theoretical foundation. Since the Institute attaches great significance to the fact that students should acquire creative skills to carry on scientific and experimental researches necessary to open new vistas in science and technology, its faculty members have allotted a considerable part of time in their plans to academic researches of students.

Those leaving a higher school should be able independently to find a scientifically motivated solution to any theoretical or practical problem arising before them. Dmitry Mendeleyev, the genius of Russian science, wrote that institutions of higher learning "should train persons who are able to go into the realm of an unknown, who are inquisitive and possess all basic faculties to achieve still unknown fields of knowledge." This can be done only if a higher educational establishment itself is a scientific school where creative scientific work is actively carried on by all its members. The student should see and feel that science he is to master is created nowhere, but at the higher school he studies at, and by nobody, but by those who teach him. Along with academic work, scientific research is an important task of a Soviet higher educational establishment. And it is indispensable, if highly qualified specialists are to be trained.

U.S.S.R. institutions of higher learning train young scientists and professors on a large scale through post-graduate courses and doctorates. Every year research workers at higher schools present a great number of candidate's and doctor's theses where theoretic and technological problems of importance to science, industry and other branches of the country's economy and culture are solved.

Soviet higher school goes towards the new academic year with great creative achievements and puts itself a lofty task of promoting, by its work, the cause of peace, mutual understanding and friendship among the nations of the world.

(With the kind permission of Tass in India)

Printing is an Art

The Quality of Printing Depends ON THE QUALITY OF TYPES Inks & other Printing Requisites.

We use only Materials of THE HIGHEST QUALITY.

FOR ARTISTIC AND QUALITY PRINTING

Please Contact:

MINERVA PRESS HARIPAD.

Report of the Second Conference of the Basic Trained Graduate Teachers of Travancore - Cochin.

The Second Conference of the Basic Trained Graduate Teachers of Travancore--Cochin met under the Chairmanship of Sri V. G. John M. A., B. T. at 10 A. M. on 17-8-'55 in the Basic Training School, Velloor. The following members were present. 1) V. G. John. 2) K. M. Balasankaran Nair. 3) Annieamma P. Idiculla. 4) Vasumathy Amma. 5) C. Mrudula Devi. 6) M. M. Kurian. 7) V. Gopalakrishna Pillai. 8) M. Radhakrishnan Nair. 9) K. Veeramony Iyer. 10) Bhaskara Panicker. 11) K. Sankaran Moothathu. 12) T. C. Isaac. The following resolutions were unanimously passed.

1. This Conference welcomes with great pleasure the enthusiasm and interest displayed by the Travancore--Cochin Government for the speedy progress of Nai-Talim throughout the State and records its heartfelt appreciation for the faith and energy with which the Director of Public Instruction has devoted himself to Nai-Talim work.

2. This Conference decides that immediate steps should be taken for the formation of an Association of Basic Teachers of all Schools in Travancore-Cochin.

3. Some of the newly started Basic Training Schools are attached to ordinary High Schools. This is really detrimental to the actual progress and working of those Basic Training Schools. For the essential feature of administration both in the sphere of internal woking of the School and in that of supervision should be one of co-operative endeavour between the trainees, teachers and supervising staff. Hence this conference requests the Government to take immediate steps to make all Basic Training Schools independent institutions.

4. All the necessary equipments for craft work agriculture and kitchen gardening have to be supplied to all the newly opened Basic Training Institutions in addition to the necessary kitchen utensils without which no substantial progress can be made in the field of craft and agricultural work and community mess. Since all training schools have to be organised and maintained on Ashram lines based on the diginity of labour, self-improvement and service of the people this conference requests the Government to take immediate measures for the speedy supply of equipments to the

various Training Schools. Also to enable teachers to acquire up-to-date and scientific knowledge, it is necessary to provide good libraries and literature.

5, All Basic Training Schools must be made residential immediately. Separate rent-free family quarters must be provided for the members of the staff. Residential buildings should be electrified where convenient and pump sets should be installed to provide water conveniences.

6. The Inspecting and Supervisory staff should be Basic trained.

7. Basic trained teachers should not be allowed to continue in non-basic schools. Vacancies in the newly converted Basic Schools must be filled up by Basic trained teachers.

8. As a rural atmosphere is highly essential for Basic Training Schools this conference recommends that the training centres should be located in rural arears as far as possible. In any case a minimum of 5 acres of land as directed in the Talimi Sangh Syllabus should be acquired and set apart for agricultural purpose.

9. Of the 80 trainees, 40 should be selected from among the Trained undergraduates to be retrained in Basic Education for a period of one year and the rest should be selected by the Headmaster for a course of two years for regular training.

10. Attached to every Basic Training School there should be central craft store for the supply of equipments and materials to all the basic schools in that compact area. A Basic Trained graduate teacher should be in charge of the store.

11. The syllabus for Basic training schools and Basic Schools should be prepared by a board consisting of experienced and qualified hands elected from the various District conferences of the Basic school teachers with full liberty to prepare plans of work taking into account the availability of equipments, the requirments of life in the locality on the basis of an intelligent realisation of the dignity of labour.

12. The present system of examination should be abolished immediately. The assessment of pupils should be accurately and scientifically made by the teachers based on cumulative records maintained by the teachers and the pupils

13. This conference requests the Government, to pass the necessary orders to give due encouragement to those qualified and experienced hands now working as teachers in the Basic training schools in this state considering their legitimate claims to be appointed in the BasicTrainingCollage and that the selection of some junior graduate teachers to be trained in Basic Education at Jamia Milia Islamia Institute in New Delhi will never result in the unhappy upgrading and appointment of those junior hands in the Basic Training College when

there are senior hands with higher academic attainments who have put in years of faithful and diligent service in the Departmental Schools and Nai Talim work.

14. The number of Teachers, their pay and allowances and other living conditions in the eleven newly opened Basic Training Schools should be equal to those in the Basic Training School, Cherpu. Teachers in Basic Training Schools have to work from very early in the morning till late in the night even on holidays. Hence they should be given an allowance of not less than Rs. 50/- per mensem. Reasonable separate house allowance should be given till quarters are provided.

This conference records its deep regret in noting that even the new scale of Rs. 125—175 sanctioned to the Headmasters of the eleven newly opened Basic Training Schools is kept pending. Immediate steps should be taken for making nominations to the new scale.

Teachers in Basic Schools should be given an additional allowance as they have additional work. Trainees in the Training Schools should be given an extra allowance in addition to the usual stipend, irrespective of the fact that they are Private School Teachers or Departmental School Teachers, for encouragement.

15. This Conference welcomes the decision of the Government to constitute an Advisory Board for Basic Education and requests the Government to give adequate representation for the Basic Trained Graduate teachers in the same.

16. This Conference requests the Department to take the initiative to convene a Basic National Education Conference on a State basis as is now in vogue in the Madras State.

17. This Conference requests the Government to appoint special teachers for Hindi, Music, etc, in Basic Training Schools.

18. As excursions form an integral part of the training, provision should be made for at least two excursions for each batch of trainees.

20. This conference authorises Sri. M. Radha Krishnan Nair, Teacher Basic Training School, Moovattupuzhai and Sree K. M. Balasankaran Nair, Headmaster, Basic Training School, Attingal. (the Convener and Secretary respectively,) to take necessary steps to bring the above resolutions to the immediate notice and consideration of the Government and Director of Public Instruction.

Velloor, Kottayam,
17-8-1955.

The Contented Teacher- The Architect of the Welfare State.

K. K. KURUVILLA, VENMONI.

There is much talk about the Welfare State and the Socialist Republic both by the Government and the people. But our Governments and the "Planners" do not seem to give education its proper place of importance. They do not remember that "Education is the friend of the State. It will diminish crime and the expense of executing the law. It will prize out the poor from the mire into which innocent poverty has sunken them and place them on intellectual equality with the favoured sons of fortune. It will dig from the mine many an unpolished gem to glitter in the crown of cultivated society."

It is true that Education is not the only case to be attended to. None can deny the case of our Health system and the Economic structure. But is not also true that Maulana Azad's voice is the feeblest among those of all the Central Ministers? And the Secondary Education Commission's Report the only unheeded for one among the tens of other reports pertaining to Journalists, Bank Employees, Railway men and others? Alas, there is only lip-service rendered to the miserable plight of the architect of the future generation!

The child who enters the school in his fifth year is accosted by the sickly figure of his teacher covered by dirty clothes in tatters, an uncouth figure with eyes lost in the sockets, cheeks shrunken and perhaps sleeping quietly. Let none trouble the teacher here where alone he is free from the cares and worries of his family and safe from those pressing him to pay off the debts! The ugly building and the dirty, scanty furniture of the schools complete this repellent picture. No wonder the child is eager to run back home away from the teacher, the school and the subject. I need not refer to the particularly cruel way of flocking hundreds of these children into the uneven strips of floor under the roof – of course at the point of the stick. This is state of affairs because the parents do not generally know how their children ought to be looked after and how it is done in other countries.

It is a tremendous task that awaits the hands of the nation as a whole and the Governments in particular. It is absolutely essential that at least the

future generations are physically, mentally and morally fit for the society and world citizenship. For this, the whole uncouth structure of our present educational system has to be demolished and built afresh with fine materials in the most scientific and prudent method possible. No country has ever progressed without parallel progress in the field of education.

Let us bear in mind the important role of the teacher in this reconstruction. Whether it be the basic or one of the western systems of education that has to be adopted the teacher will certainly have to put his whole energy and time into the affair. He has to take care of the mental and physical health of the children. For all this he will have to plan and prepare all through his leisure time. But will he have the mind to work if he has still to worry himself with the daily difficulties in his own house of feeding and clothing his children, wife and old parents and also if he has to save for the 'rainy day'? He must have full faith in the benevolence of his Government which will give him and his family food, clothing, holidays, old age security and care for children. Such a contented teacher, free from worries, will naturally devote his full strength and time for his pupils. Let us not forget that this social security for the teacher is not at all a new phenomenon in India. From the beginning of our civilization we were having teachers wholly devoted to acquiring and imparting knowledge while all his needs were met by the villagers. There were the great Sastras and treasure books of old because the nation did not grudge looking after the teachers and their families and thus leaving the Acharyas care-free.

This is all true, everybody will agree! But how to bring this round? How is our Government to work out wonders? These are the usual questions coming up. But I shall try to answer these by posing some simpler questions. Did not our Governments find enough crores of money to help the displaced millions at the dawn of freedom? Yes, "the leaders were kind - hearted and so they had to help" may be the answer. Again, did not our Finance Minister, Deshmukh find out the ingenious method of 'deficit financing' to carry out the Five Year plans? Had not the Government of India borrowed millions of dollars from the International Monetary Fund to help the Refugees? Without further consideration everybody will agree to the saying 'where there is a will, there is a way'. Then why is the Government unwilling? Evidently because the people do not demand it. The present useless type of education, the only type they have known, serves only to render their children unfit for life. So it is our sacred duty to organise splinded propaganda to bring home to the ignorant public and to the various Governments, the necessity of reorientaling the whole structure of our educational system – including the buildings, the

curriculum, examinations, methods of teaching etc. As it was in ancient times, the schools must again become the centres of art, culture, learning and all progress.

The whole teacher population in our State shall have only one voice. If all the Unions and Associations of teachers in this state unite into one Kerala Teachers' Federation, no Government can leave unheeded its stout voice. The Federation shall evolve conditions of service, curricula etc. after discussion at various levels. Again it shall educate the people of the necessity of good education and the ways and means of accomplishing the same. There are screamings from dark nooks, even in this enlightened world of big unions, suggesting a low pay to the private school teacher or the primary school teacher. Let us disregard such insects of darkness and march forward unitedly.

There is a lot of propaganda and squandering of public money in the names of basic education, adult education etc. All plans and programmes are prepared by non-teachers. And naturally teachers do not have the enthusiasm to work out the plans in the proper spirit. Therefore, if the Government is serious about these schemes, they will do well to win the support and enthusiasm of the teacher population to execute all educational schemes. Teachers must be called upon to criticize and study the schemes before they are placed for implimentation. It would be exemplary if the primary school teachers met in teachers' camps for not less than a week and discussed the schemes and general problems with the help of some leaders. The secondary education schemes shall be discussed by the secondary school teachers, similarly. Money and time spent by the Government for these camps or seminars will not be spent uselessly. A new spirit and enthusiasm will then prevail within the institutions. The teachers will begin to realise their big task in the building up of our state. Then alone shall we begin to march forward to build up a new system useful to the nation and to the individual. Good education is the life blood of a progressive state and no wonder the teacher has to be the real architect of the welfare state.

Strike off thy fetters! Bonds that bind thee down,
Of shining gold, or draker, baser ore;
Love, hate—good—and all the dual throng,
Know, Slave is slave, caressed or whipped, not free;
For fetters, though of gold, are not less strong to bind.

★

Before the Chief Minister, T—C. State

MEMORANDUM SUBMITTED BY THE PRESIDENT, DEPARTMENTAL GRADUATE TEACHERS' ASSOCIATION,

TRAVANCORE - COCHIN.

Subject:- Distribution of First Grade Posts of Graduate Teachers in the Travancore & Cochin Areas.

As per order No. Ed 6-13012/50 EHL dated 10-7-1952 regarding the unification of salaries of Graduate Teachers in Travancore and Cochin areas, Graduate Teachers were distributed among different grades as follows:-

	Travancore Area	Cochin Area.
1st Grade	85	47
2nd Grade	168	94
3rd Grade	573	331

This distribution was made on the basis of the ratio, viz, 1:2:7, among the different grades in Travancore area that was found to exist at that time. Though according to the G. P. there were 331 posts of third grade Graduate Teachers in Cochin Area, in the Gradation List published by the Government only 220 were actually seen. The details, as seen from the above list, of the remaining are given below:-

1. 27 Names not published.
2. 36 " "officiating in the 2nd grade"
3. 27 " "working in other departments."
4. 10 " "Details not known"
5. 4 " "On long leave"
6. 5 " "Not in service"

Total 111.

So when correctly calculated it could be found that there were only 361 (220 plus 94 plus 47) Graduate Teachers in Cochin at the time of integration and if the ratio 1 : 2 : 7 were applied on this number the distribution of the First, Second and Third grades would have been respectively 36, 72 and 253 where as it was distributed as 47, 94 and 331. This is evidently an anomaly.

I may be permitted to point out another anomaly in this respect. The G. P. sanctioned only 47 First Grade and 94 Second Grade posts for the Cochin Area while the published list showed 48 First Grade posts and 96 Second Grade Posts and strangely enough, they subsequently became 51 and 102 respectively. But though the

number of First and Second grade posts were increased on in the Cochin area later on there was no corresponding increase in the Travancore area. Thus the graduate teachers in the Cochin area are now enjoying 15 more posts in the First and 30 more in the Second than what they really deserve.

Therefore to take into consideration either 51 or even 47 posts in the First grade in the Cochin area as the number for deciding the ratio and distributing the First Grade posts which may arise as a result of implementing the proposed time scale is unfair and evidently disadvantageous to the graduate teachers in the Travancore area.

In this circumstance I submit that the following proposal for consideration so that the distribution may be just and equitable to the Graduate Teachers of both Cochin and Travancore areas. From the staff statements in the office of the Director of Public Instruction the actual total number of Graduate teachers working in the Cochin area and in the Travancore area is easy to be calculated. The ratio between these two numbers may be brought in to be applied on the total number of First grade posts which would arise as a result of implementing the proposed time scale.

President.
Departmental Greduate Teachers' Association.

Circular No. 7/55.

Dear friends,

In spite of my requests through the two previous circulars, Nos. 5/55 and 6/55, Unit representatives as well as other teachers are sending to my address their subscriptions for our magazine. As this creates a lot of confusion and unnecessary expense, I request you to kindly send your subscription either directly through your Unit Representative to Sri **A. K. Raja Raja Varma, Editor, Progress, Haripad.** All matters concerning the magazine may kindly be sent to the Editor and not to me.

Such of the Unit Representatives who have not yet furnished me with details requested for in circular no. 6/55, are once again requested to kindly send them without any further delay.

Thanking one and all.

yours faithfully,

K. Thrivikrama Warrier
General Secretary
The Deptl: Graduate Teachers' Association, Travancore-Cochin.

Kayamkulam,
20-9-'55.

Representation to the Secretary for Education
T-C. STATE.

To,

The Secretary for Education,
Travancore-Cochin State,
Trivandrum.

Sir,

On behalf of the Association, I submit the following for your kind consideration and favourable orders.

1. Applications are now invited from M. A., L. Ts. working in the departmental schools and colleges to work in the Basic Training College under the Basic Education Scheme. The Association feels that experienced and duly qualified teachers, working in schools, are more competent to work in Basic Education Scheme and, therefore, qualified people in the department, who have applied, may be preferred to those in the University. It is also in the interests of Graduate Teachers that university people should be discouraged from applying for such posts, if there are sufficient number of properly qualified people in the department.

2. As per the Budget, 1784 Graduate Teachers' posts have been sanctioned for last year and 1809 for this year. But, out of these, 715 teachers are working in temporary posts and about half the remaining are acting in permanent posts. It is not likely that these temporary posts may be diminished; on the other hand they are increasing year by year. So, there is no reason why these posts may not be made permanent, and teachers working in these posts may not be confirmed. It is, therefore, requested to take the necessary steps towards making these temporary posts permanent and confirm the teachers now working as temporary and acting hands.

3. It is the practice in all departments in the State to fill up even short vacancies in all grades, then and there. But in the Education Department many short vacancies go unfilled and unreasonable delay is caused in filling up permanent vacancies and as a result, teachers who have legitimate claims for promotion to higher grades and pay have to suffer serious loss. Therefore, I request you to see that all vacancies, are filled up in proper time in future.

Yours faithfully,

K. N. Nilakanta Pillai B A., L. T.
President, Departmental
Graduate Teachers' Association.
Travancore - Cochin.

MORE PEOPLE GO TO COLLEGE

Chang Chien.

In September, when the 181 universities and colleges in China reopened after the summer holidays, they welcomed 93,785 new students. There have never been so many university entrants before. There were less than half this figure in 1947, the peak year under Kuomintang rule. This year the total number of students who took the university entrance examinations was far greater than every before.

The greater part of these new entrants, as has been the case for the past few years' came from senior middle schools, which they had entered since China was liberated in 1949. They not only have a good average record in studies but also a high level of political consciousness. Most of them are members of the New Democratic Youth League.

Worker-Peasant Students

But they are not the only people to go to university. The government has been taking steps to enable workers and peasents to enjoy the benefits of higher education. Since liberation over two million young people of worker and peasent origin have been studying in part time schools attached to factories and mines. In this way a great number of them have received the equivalent of a senior middle school education. Some of the universities, such as the China People's University, admit workers and peasants of junior middle school standard to special preparatory courses where, in one or two years, they can reach senior middle school standard.

Another 3,700-odd students come from full-time middle schools for workers and peasants, at which they have taken short-term courses. The proportion of passes is quite high: a wonderful testimonial to the application of these worker and peasant students. For instance, of the thirty students of the middle school attached to Tsinghua University who took the examination, every single one passed. Seventeen of them have now entered the University, which is famous for its School of Technology. Four have been admitted to the preparatory course for students intending to study in the U. S. S. R., which has particularly strict standards.

China's universities are also open to all other young men and women who wish to qualify, even though it may be years since they left middle

school, or though they have been self-educated. Of those who took the 1954 entrance examinations, 16·5 per cent belonged to these categories, and generally speaking they did not do at all badly.

Special Students

Other students, some 3,000 primary school teachers and 6,000 technicians from industry, who had previously had no higher technical education, have been selected by the People's Government to improve their qualifications at the university. These students took a special examination devised for them instead of the regular entrance examination.

Many workers in government and public bodies, as well as soldiers in the People's Liberation Army, come to the universities straight from their posts. This year no less than 20,000 of them took the entrance examinations, and most of them passed. Students with this background are, of course, invaluable assets to their country. They have been steeled in the service of the revolution, already possess a good knowledge of Marxist. Leninist theorty, and have had experience of practical work. To free industrial workers from financial worries while at university, the government, or their previous employers, continue to pay full wages to model workers, or 75 per cent of their wages to others, throughout the period of study. Government workers who become students get a government grant of 320000 yuan a month, of which about three-quarters goes on food, clothing and books, and the balance is pocket money. Other students can, if in straitened circumstances, get help from the People's Educational Subsidy Fund. These are some of the reasons which have led to such a rapid increase in the proportion of university students who come from workers' or peasants' families. At the time of liberation the proportion was 13. 8 per cent. In 1953 it was 22 per cent. This year the actual number of such students, which has more than doubled, is about 60,000.

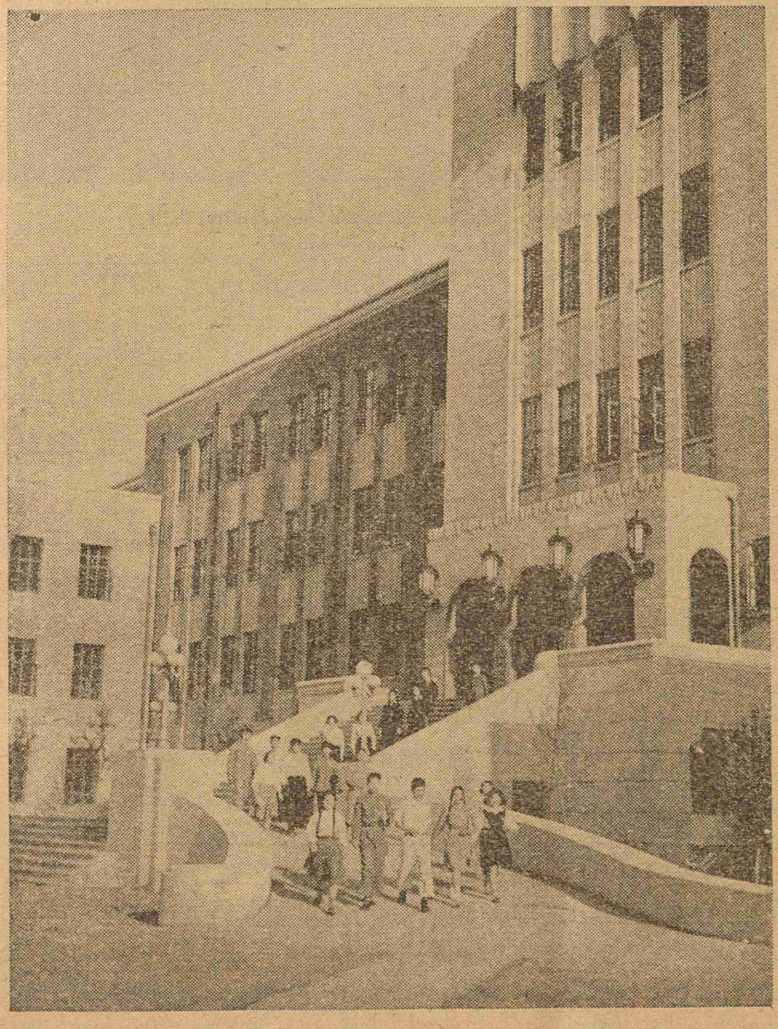
More Teachers and Technicians

When students go to university, every effort is made to meet their personal preferences in planning their studies. This year, however, extra efforts have been made to distribute new entrants to the various departments in accordance with the needs of the country during China's socialist industrialization. By the time this year's entrants graduate, in 1958 or 1959, China's First Five-Year Plan will be completed and the second one begun. Factories and mines now being built will be in operation, and new ones will be going up. All this will call for vast numbers of industrial specialists.

In the past year or two, students have tended to overcrowd a few "attractive" departments like heavy engineering, electrical engineering and medicine. But industry needs not

only university-trained engineers but also a host of junior-grade technicians with general education of secondary or college level. To train them, more secondary and technical schools are needed, and this, of course, means more teachers. That is why no less than 27·6 per cent of this year's entrants have been enrolled in teachers' colleges.

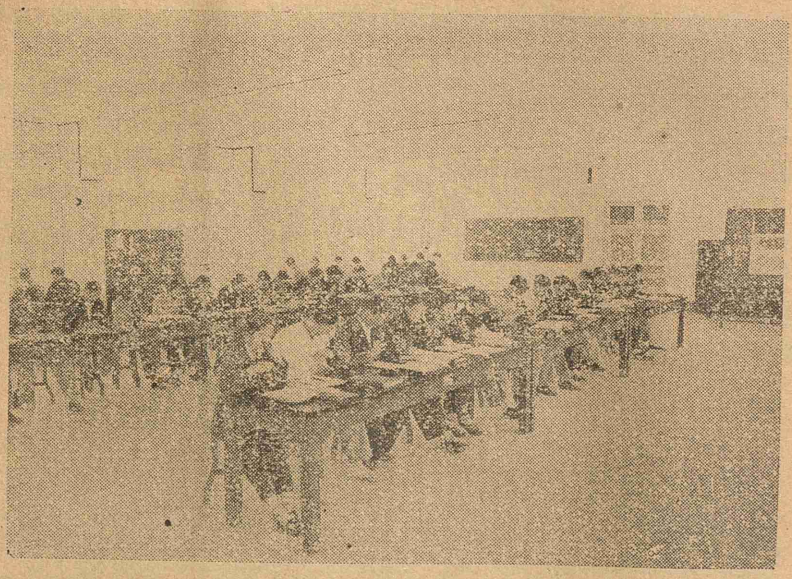
It is to meet the needs of the country in its socialist industrialization, too, that appropriate numbers of students are being admitted to colleges or departments of medicine, science, the social and political sciences, agriculture, forestry, economics, finance, the fine arts and physical education. Practically all these departments are attracting students to capacity, and vacancies in such previously less popular fields as geology and teaching are also being filled.

A view of a College building of the northeast Engineering College in Shenyang.

What sort of people are our worker and peasant students? Take Shen Fu-shou as an example. He used to work in the type-foundry of the Workers' Daily, the organ of the All-China Federation of Trade Uions. He was one of those who had been sent on a short-term course at a full-time middle school for workers and peasants associated with Tsinghua University. At first he found it very difficult, but after three years of assiduous study he passed his entrance examination and now

he is a student of the department of engineering at Tsinghua. And Shen's case is far from unusual. Out of 56 students taking similar short-term courses at a middle school attached to Pecking University, no less than fifty passed their matriculation. These short-course middle schools, in fact, are doing a splendid job. This year they have 29,000 new students on their registers, more than last year's total enrolment. As time goes on they will form an increasingly important source of university entrants.

Second-year student of the South-China Medical College attend a lecture on Pathology.

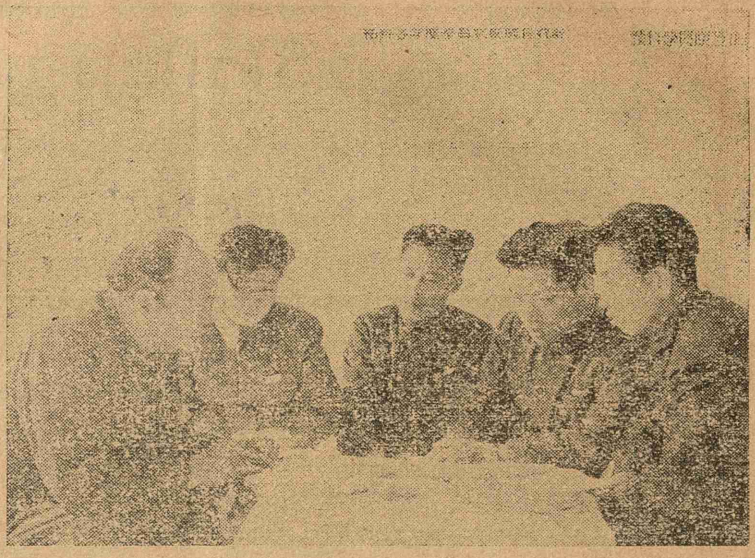
Planned Advance

All this represents an enormous change from the old days. Under the Kuomintang, educational policy was extremely haphazard. The distribution of secondary schools and schools of higher learning was absurd. North China, with many colleges and universities, had comparatively few senior middle schools. The south, on the other hand, had many such schools, but few universities. Now this irrational distribution of schools and universities is being remedied by reorganizing old educational institutions and establishing new ones on a planned basis.

Under instructions from the Ministry of Higher Education, entrance examinations for all colleges and universities are now conducted by a joint board, which makes for a uniform and equitable standard. As regards faculties and curricula, the Ministry has drawn up a plan based on the estimated needs of the nation four or five years hence, that is, at the time when the present new entrants are graduating.

From now on new entrants are, as far as possible, being allocated to the different departments in the light of this plan. For example, if the machine-building industry in 1958 is estimated to need 20,000 new technologists, and the steel industry 10,000, efforts will be made to see that two students specialize in the former to

every one in the latter. Within that general framework every effort is being made to meet the personal preference of the student. In this way the country will secure the trained personnel it needs, and every student able to qualify will be able to enter college or university.

A group of students of the China People's University learning together under the guidance of their instructor, Wang Fang-Ming. (extreme left)

Apart from certain specialised colleges which require the holding of separate entrance examinations, all other institutions of higher learning are in future to hold joint entrance examinations under unified control. This will provide fresh advantages to prospective students and make the work of enrolling new students still easier.

In fact, entrants to colleges and universities in China this year will probably find things much easier than hitherto.

(From People's China, No. 22, 1954 Nov: 16.)

With the kind permission of the Embassy of the People's Repulic of China in India.

Pure Logic

A schoolmaster, teaching circulation of blood said, "If I stand on my head, the blood will run down into my head, will it not?".

The boys replied, "yes, sir."

The master added, "Then why, does not the blood run down into my feet when I stand erect on my feet?".

A boy after a moment's pause stood up and replied, "Sir, your feet are not empty as your head".

* * * *

Wise Answer

Teacher:- "Can anyone of you give me an example of indirect tax?".

Pupil:- "The dog tax, sir."

Teacher:- "Why do you consider it an indirect tax?"

Pupil:- "Sir, because the dog does not pay it directly."

പ്രൈമറിവിദ്യാഭ്യാസം

(തുടർച്ച)

പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ഒരു സാമാന്യരൂപമാണു് കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചതു്. ഇനി ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ സന്തതസഹചാരികളായ വിദ്യാർത്ഥികളെ കുടി ഒന്നു കാണണമല്ലോ.

ബഹുഭൂരിപക്ഷം പ്രൈമറിസ്കൂളുകളും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഗ്രാമീണസന്തതികളുടെ ഭാവിഭാസുരതയെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന ഏകസ്ഥാപനമായിരിക്കും ഈ വിദ്യാലയങ്ങൾ. നിർധനരും പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുമായ ഗ്രാമീണജീവികൾ അവരുടെ സന്താനങ്ങളുടെ നന്മയെ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ അവക്കാശ നൽകുന്നതു് ഈ സരസ്വതീമന്ദിരങ്ങളായിരിക്കും. ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവിസന്തതികളുടെ യഥാർത്ഥരൂപം കാണണമെങ്കിൽ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള സരസ്വതീ മന്ദിരങ്ങളിൽ ചെല്ലണം. പട്ടിണികൊണ്ടു തല കറങ്ങിയും നഗ്നതമറയ്ക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതേയും കഴയുന്ന ഭാരതസന്താനങ്ങളെ ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചെന്നു കാണേണ്ടതാണു്.

മണമ്പൂർ എൻ. ശ്രീധരൻപിള്ള
ജനറൽ സെക്രട്ടറി
T. C. ശവ; പ്രൈമറി സ്കൂൾ ടീച്ചേഴ്സ്
അസോസിയേഷൻ.

അഞ്ചുവയസ്സാകുമ്പോൾ സ്കൂളിൽചേർക്കണമെന്നാണല്ലോ ചട്ടം. എങ്ങനെയെങ്കിലും 5 വയസ്സാകുന്നതുവരെ രക്ഷാകർത്താക്കൾ ക്ഷമിച്ചെന്നുവരാം. ഒന്നോരണ്ടോമാസങ്ങൾ തന്നെ തികയാനുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും 5 വയസ്സാക്കി കുട്ടിയെ സ്കൂളിൽചേർത്തുകഴിയും. ഗ്രാമീണരിൽ അധികംപേരും വീട്ടിലെ ശല്യം ഒഴിവാക്കാനും പട്ടിണികൊണ്ടു് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു ശല്യപ്പെടുത്താതിരിക്കാനും ആയിരിക്കും കുട്ടിയെ സ്ക്കൂളിൽ അയയ്ക്കുന്നതു്. കുട്ടിയെ പഠിപ്പിക്കുകയെന്നതല്ല കുട്ടിയെ വളർത്തുക എന്നതാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രൈമറി അദ്ധ്യാപകന്റെ ജോലി. ഇതൊരു കേവലസത്യം മാത്രമാണു്. യാതൊന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത പാലുകുടി മാറാത്ത കുറെ കുട്ടികളെ ഒരദ്ധ്യാപകൻ ഒന്നാംക്ലാസിലിരുത്തി വളർത്തിവിടുവാൻപെടുന്ന പാടു് ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ആ കുട്ടിയെ പഠിപ്പിക്കുവാനാണു് ഭാവമെങ്കിൽ പാവം! ടീച്ചർ വട്ടത്തിലാവുകയേയുള്ളൂ.

പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ കഥ അതിലും വിചിത്രമാണു്. ഒന്നാംക്ലാസുമുതൽ ഓരോ ക്ലാസിലും ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി പടിപടിയായി ഓരോ മുഴുപുസ്തകങ്ങൾ പഠിക്കണം. അതായതു് ഭാഷ, കണക്കു്, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ഹൈജീൻ, സിവിക്സ്, നേച്ചർസ്റ്റഡി,

ഇതിരുയും ഒന്നാംക്ലാസുമുതൽ പഠിക്കണം. മൂന്നാം ക്ലാസാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ചരിത്രംകൂടി പഠിച്ചുതുടങ്ങണം. ദൈവഗത്യാ ഒന്നാം ക്ലാസിൽ ഇതിനൊന്നും പുസ്തകങ്ങളൊ കാണുന്നില്ല. രണ്ടാംക്ലാസാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ആ സ്ഥിതിയൊക്കെ മാറുകയായി. പാഠപുസ്തകം കിട്ടേണ്ട സമയത്തിനു കിട്ടുകയില്ല. അധഃകൃത വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് സൗജന്യമായി പാഠപുസ്തകങ്ങളൊ നല്കുന്നുണ്ടു്. അതും ഗതി ഇതുതന്നെ. ഇക്കൊല്ലം ഇതുവരെയായിട്ടും പുസ്തകങ്ങളൊ എല്ലായിടത്തും കിട്ടിയിട്ടില്ല. എന്തിനാണിങ്ങനെ കൊടുക്കുന്നതെന്നു് ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല. പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണവും പഠിക്കേണ്ടവിഷയങ്ങളും ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും പഠിത്തത്തിന്റെ സ്വഭാവം കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ ഷിഫ്റ്റിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗം പരിശോധിച്ചാലറിയാം. ഷിഫ്റ്റിനുമുമ്പു് ഇതുയൊക്കെ വിഷയങ്ങളൊ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നമാത്രമല്ല; പഠിക്കുന്നതിനു് സമയവും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ വളരെ മുരുങ്ങിയ അതായതു് കഷ്ടിച്ചു് 90 മിനിട്ടുകൊണ്ടു വേണം അൻപതും അറുപതും കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഒരു ക്ലാസിലിരുത്തി ഇതുയൊക്കെ പഠിപ്പിച്ചുവിടുവാൻ. ഒന്നാംപാഠം മുഴുവൻ പഠിപ്പിക്കാതെ എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും പഠിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. മുഴുവനും ഒന്നാംക്ലാസിൽ പഠിപ്പിക്കുവാനും സാധ്യമല്ല. ഇങ്ങനെ ഒന്നാംക്ലാസിൽവച്ചു് അക്ഷരങ്ങളൊ മുഴുവൻ പഠിക്കാത്ത കുട്ടി രണ്ടാംക്ലാസിൽ ചെന്നാലുള്ള അവസ്ഥ ചിന്തിക്കാമല്ലോ. രണ്ടാംപാഠമാണെങ്കിൽ അതിലും വിചിത്രമാണു്. ഒന്നും രണ്ടും പാഠപുസ്തകങ്ങളൊ തമ്മിൽഒന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുവാൻ മാത്രം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ആ ഭാഗം വിടുന്നു.

ഇത്തരം പ്രായോഗിക വൈഷമ്യങ്ങളൊ അനുഭവിക്കുന്നതും മനസ്സിലാക്കുന്നതും പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകനാണു്. അവരെ പാഠപുസ്തകങ്ങളൊ നിർമ്മിക്കുന്ന കമ്മറിയിലോ സെലബസ്സു് നിർമ്മിക്കുന്ന കമ്മറിയിലോ എത്തിനോക്കുവാൻ പോലും അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. ഈരാജ്യത്തെ എല്ലാ അദ്ധ്യാപകസംഘടനകളും ഈ രീതിയെ ശക്തിയായി അപലപിക്കുകയും എതുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ സ്റ്റേജിലും പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകർക്കു കൂടി ഇത്തരം കമ്മറിയിൽ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം അദ്ധ്യാപകസംഘടനാപ്രതിനിധികളെ ഉൾപ്പെടുത്തി ഈ കമ്മറികളൊ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കണമെന്നു് എല്ലാ അദ്ധ്യാപകസംഘടനകളും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണു്. പ്രമുഖന്മാരായ വിദ്യാഭ്യാസ ചിന്തകന്മാരും ഈ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, ഇവിടെയിതു വിലപ്പോകുന്ന ചരക്കല്ലെന്നു മാത്രം.

പാഠ്യവിഷയങ്ങളൊ പുസ്തകങ്ങളൊ ഇതുയേറെ ഉണ്ടെന്നോ, പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള സമയം ഇതനുസരിച്ചില്ലെന്നോ രക്ഷകത്താക്കളോ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റോ ധരിക്കുന്നില്ലെന്നു വേണം വിചാരിക്കേണ്ടതു്. രക്ഷകത്താവിനു്തന്റെ മകൻ ആണ്ടവസാനത്തിൽ പാസ്സാകണം. പരിശോധനാ ഉദ്യോഗസ്ഥനു സ്കീം അനുസരിച്ചു പാഠം തീർന്നിരിക്കണം. കുട്ടി പഠിക്കുന്നാകട്ടെ; അതു് എങ്ങനെയോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. ആണ്ടവസാനം 75% പാസ്സാവുകയും വേണം. ഇങ്ങനെ ആകപ്പാടെ അദ്ധ്യാപകനുംഅയാളുടെ വളർത്തുകുഞ്ഞുങ്ങളും വട്ടത്തിലായി. എന്തുചെയ്യാം; നിയമമല്ലേ. അതിനു വിപരീതമുണ്ടാകാമോ?

ശരിക്കു് 75% കുട്ടികളും ഓരോക്ലാസിലും പാസ്സായിരിക്കണം. അഞ്ചാംക്ലാസുജയിച്ചുപോകുന്ന കുട്ടിക്കു് അക്ഷരമറിഞ്ഞുകൂടാപോലും! അതും കഴിഞ്ഞു് ഇപ്പോൾ കേൾക്കുന്നു, S. S. L. C. പാസ്സായ വിദ്യാർത്ഥിക്കു് മലയാളമോ ഇംഗ്ലീഷോ തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതാനും ഉച്ചരിക്കാനും വശമില്ലെന്നു്. എന്തിനുകേഴ്ക്കുന്നു? ആരാണിതിനുത്തരവാദി? ഇതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാതെയാണു് അദ്ധ്യാപകനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതു്.

ബേസിക് ട്രെയിനിംഗ്

നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ന്യൂനതകൾ പരിഹരിച്ചു് ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനുതകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയായിട്ടാണല്ലൊ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം ഇവിടെ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതു നടപ്പിൽ വരുന്നതോടുകൂടി മുൻപറഞ്ഞ ന്യൂനതകൾ മുഴുവൻ മൻമറയുമെന്നു വേണമല്ലോ കരുതേണ്ടതു്. ഏതായാലും ശരി ഇതിനകം ബേസിക്ക് എഡ്യൂക്കേഷനെ സംബന്ധിച്ചു അനവധി ലേഖനങ്ങൾ പുറത്തു് വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇനിയും അതിന്റെ ഗുണദോഷവിചിന്തനത്തിനു പോകുവാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുമില്ല. മാത്രവുമല്ല, ഇട്ടന്ന വയ്യോൽ ചവക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് അദ്ധ്യാപകനു വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രായോഗികതയെപ്പറ്റി ഒരക്ഷരം പറയുവാൻ അവകാശമില്ലാതിരിക്കെ അതിനു തുനിയുന്നതുതന്നെ അക്ഷന്തവ്യമല്ലേ ബേസിക്ക ട്രെയിനിംഗ് അദ്ധ്യാപകരെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യമായതിനാൽ ഈ ട്രെയിനിംഗ് അദ്ധ്യാപകക്കു് എത്രമാത്രം പ്രയോജനപ്രദമാകുന്നു എന്നും അതിൽ അവർ അനുഭവിക്കുന്ന വൈഷമ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും ഒന്നു പരിശോധിക്കുവാനാണു് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. അതു് എന്റെ കടമയായതുകൊണ്ടു മാത്രം.

അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപരിശീലനകേന്ദ്രം ഇവിടെ ആദ്യം ആരംഭിച്ചതു് ചേർപ്പിൽ ആയിരുന്നു. അവിടെത്തന്നെയും പരിശീലനം നടത്തുന്നതിനു പൂർണ്ണമായ സൗകര്യങ്ങൾ നൽകുവാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണറിവു്. അതിനുശേഷം സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി 11 കേന്ദ്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടെ ഒരിടത്തും തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊരു സൗകര്യങ്ങളും നല്കിയിട്ടില്ല. ഈ പരിശീലനകേന്ദ്രത്തിൽ തന്നെ താമസിച്ചു് കോഴ്സു കഴിക്കണമെന്നാണു വയ്പു്. എന്നാൽ താമസസൗകര്യം ഒരിടത്തും ഇല്ലാത്തതിനാൽ പരിശീലകർക്കു് പുറമേ വാടകക്കെട്ടിടത്തിലോ സ്വന്ത ഭവനത്തിലോ താമസിക്കുന്നതിനു് മാത്രമേ സാധിക്കുന്നുള്ളു. ഇതുമൂലം പരിശീലനത്തിനെടുത്തിട്ടുള്ള അദ്ധ്യാപകർ വളരെ ഏറെ ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. താമസസൗകര്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ പരിശീലനകാലം മുഴുവൻ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാനുള്ള ഒരുക്കത്തോടുകൂടി ചെന്നുചേർന്ന അദ്ധ്യാപികാദ്ധ്യാപകർ കെട്ടിടം കിട്ടാതെയും, വാടകയ്ക്കും മറ്റു ചെലവുകൾക്കും സാമ്പത്തികസൗകര്യം ഇല്ലാതെയും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പരിശീലകക്കു് ആവശ്യമുള്ള പരിശീലനോപകരണങ്ങളുടെ കാര്യം ആണെങ്കിൽ അതിലും വിചിത്രമാണു്. നൂൽനൂല്പു്, നെയ്ത്തു്, കൃഷി, തുടങ്ങിയ പണികളാണു് നടക്കുന്നതു്. നൂൽനൂല്പിനു പരിശീലകർ

സ്വന്തമായി പഞ്ഞി വാങ്ങണം. അതുപോലെ മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങളും ശരിയായി നടക്കണമെങ്കിൽ സ്വന്തമായി ഉപകരണങ്ങൾ വാങ്ങണം. ബേസിക്ക് എഡ്യൂക്കേഷനെപ്പറ്റി ചിങ്ങം 20-ാംനു- സത്യവാദിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ലേഖനത്തിൽ നിന്നും ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. "വിദ്യാർത്ഥീവിദ്യാർത്ഥിനികളിൽ കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ പരിശ്രമശീലം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം ഇന്നത്തെ ബേസിക്ക് എഡ്യൂക്കേഷൻ പ്രവർത്തനം അവരെ മടിയരാക്കി തീർക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. .... അക്ഷരാഭ്യാസം തൊഴിൽപരമായ രീതിയിൽ നടത്തണമെന്നാണു ബേസിക്ക് എഡ്യൂക്കേഷന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വം. അദ്ധ്യാപകർ മൺവെട്ടി എന്നു ബോർഡിൽ എഴുതുകയും ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കുട്ടികൾ അതു ഏറ്റുപറയും. പക്ഷെ മൺവെട്ടി കാണിക്കണമെങ്കിൽ കൊല്ലന്റെ അടുലയിൽതന്നെ പോകണം. അതുപോലെ തന്നെ തക്ലി, പഞ്ഞി തുടങ്ങിയ തൊഴിൽ ഉപകരണങ്ങളും..... ..... ശരിയാംവിധം പ്രവർത്തനം തുടങ്ങുവാനുള്ള കാലം വരും വരെയ്ക്കും ബേസിക്ക് സ്കൂളുകൾ നിറുത്തിവയ്ക്കണം. ഇത്തരം മനക്കെട്ട പണികൊണ്ടു് യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ലെന്നുള്ളതു തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണു്."

പല ബേസിക്ക് സ്കൂളുകളും സന്ദർശിച്ചു് അവയുടെ പ്രവർത്തനം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയ ഒരു മാന്യനാണു് ഈ ലേഖനകർത്താവു്.

തൊണ്ണൂറു ദിവസത്തെ പരിശീലനമാണു നൽകുന്നതു്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ഒരു മാസത്തോളം പ്രയോജനമില്ലാതെ പോയി. കോഴ്സു കഴിയുമ്പോൾ ഓരോരുത്തരും 25 കഴി നൂലു വീതം കൊടുത്തിരിക്കണമെന്നാണു് വ്യവസ്ഥ. പരിശീലനാവസാനം ഒരു പരീക്ഷ ഉണ്ടെന്നും അറിയുന്നു. ഈ പരീക്ഷയിൽ തോല്ക്കുന്നവർ സ്വന്തമായി പരിശീലനം നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ടുപോലും. അപൂർണ്ണമായ പരിശീലനം നൽകി പൂർണ്ണമായ പരീക്ഷയും വയ്ക്കുന്ന ഈ ഏർപ്പാടു് എത്രകണ്ടു ശരിയാണെന്നു അഭിജ്ഞന്മാർക്കേ അറിവുള്ളൂ. പരീക്ഷയ്ക്കു് അരമണിക്കൂറിൽ തക്ലിയിൽ 80 റൗണ്ടും ചക്കായിൽ 160 റൗണ്ടും നൂൽ വീതം നൂത്തുകൊടുക്കണമെന്നും കേൾക്കുന്നു. തക്ലിയും പഞ്ഞിയും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പരിശീലകർ ഇതെങ്ങിനെ സാധിക്കുമെന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നവർ തന്നെ ഒരു സ്വയ പരീക്ഷണം നടത്തട്ടെ. ക്രൂരാതെ ബേസിക്ക് ട്രെയിനിംഗ് നടത്തുന്നിടത്തു് ഓരോ ബേസിക്ക് സ്കൂളുകൾക്കുടി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ ബേസിക്ക് സ്കൂളുകളിൽ ശരിയായി പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച അദ്ധ്യാപകരോ ബോധനോപകരണങ്ങളോ ഇല്ല. തന്നിമിത്തം മിക്ക സെന്ററുകളിലും നല്ല നല്ല പാഠങ്ങൾ നടത്തുകയോ പരിശീലകർ കാണുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നാണറിയുന്നതു്. അങ്ങിനെ ആണെങ്കിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രാക്ടിക്കൽ പരീക്ഷകൾ എത്രകണ്ടു വിജയപ്രദമാകും. അതുപോലെ തന്നെ തീയറി പഠിക്കുന്നതിനോ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടിടത്തോളം റഫറൻസു ബുക്കുകൾ തന്നെയില്ല. ഈ കുറവും നികത്താതെ ആ വഴിക്കുള്ള സഞ്ചാരം അപഥമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്.

പരിശീലനത്തിനുചെന്നിട്ടുള്ള അദ്ധ്യാപകർ ഒരു ബാൺഡ് എഴുതിക്കൊടുക്കണ

മെന്ന ഒരു ഉത്തരവുക്കൂടി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. ബാൺഡിൽ 4-ാം നമ്പരായി ചേത്തിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥയെപ്പറ്റി പരശീലകർക്കു് ആക്ഷേപമുള്ളതായി കാണുന്നു. 400 രൂപയ്ക്കാണു ബാൺഡു് എഴുതി കൊടുക്കേണ്ടതു്. ഈ പരിശീലനകാലത്തേയ്ക്കു് അവക്കു് പരിഷ്കരിച്ച തോതനുസരിച്ചുതന്നെ സ്റ്റൈപ്പൻറു കിട്ടിയാൽപോലും 250 രൂപയിൽ കൂടുതൽ ലഭിക്കുന്നില്ല. ബാക്കിയുള്ള 150രൂപാ "tution fee, T.A. and such others items as may be determined necessary" എന്നാണു കാണുന്നതു്. ഈ ഓരോ ഇനത്തിലും ഒരോരുത്തക്കും ഗവണ്മെൻറു ചെലവാക്കിയിട്ടുള്ളതുക എത്രയെന്നു വ്യക്തമല്ല. തനിക്കു വേണ്ടി ചെലവായിട്ടുള്ളതു എത്രയെന്നു് ഓരോ പരിശീലകനും വ്യക്തമായറിയാം. ലഭിക്കാത്ത തുകയ്ക്കുക്കൂടി ബാൺഡു് എഴുതി വാങ്ങുന്ന ഏർപ്പാടു പരമലുബ്ധരായ ചില ആളുകളിൽ മാത്രമെ കാണുന്നുള്ളു. ഈ നയം ഒരു ഗവണ്മെൻറിനും ഭൂഷണമല്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ നീതി പുലർത്തണമെന്നു് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ആകെക്കൂടി നോക്കിയാൽ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി ഇന്നുവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളൊന്നും വിജയപ്രദമല്ലെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. ശരിയായ പരിശീലനം നൽകാതെ ഒരു ക്രാഷ് അദ്ധ്യാപകരെ അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകരായി അയക്കുന്നതു ആപൽക്കരമായിരിക്കും. പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി മതിപ്പുകേടുതിനുമുണ്ടാകുവാൻ ഇടയാക്കും. പരിശീലനത്തിനെടുത്തിട്ടുള്ള വക്കും ഇതുയും കാലം വരെ ഗുണം ഒന്നും സിദ്ധിച്ചിട്ടുമില്ല.

എല്ലാ ട്രെയിനിംഗ് സെൻറുകൾക്കും ആവശ്യമുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഇനിയും കാലതാമസം നേരിടുന്നപക്ഷം സെൻറുകളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുന്ന പക്ഷം ഉള്ളതു നേരേയാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെൻറു വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കണമെന്നു് അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

(തുടരും)

അങ്ങാകുന്ന ഈ അത്ഭുത പാരാവാരത്തിൽ ഞാൻ ഒരു നീർപോളയാണു്. അങ്ങു് എന്നെയല്ലാതെ, ഞാൻ അങ്ങയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. എങ്കിലും ഞാനും അങ്ങും ഒന്നാണു്.

ഞാൻ ഞാനായിരിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു് അങ്ങുണ്ടു്. അങ്ങയെ എന്നിൽ ഒതുക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഞാൻ അങ്ങായിതീരുന്നു: അപ്പോൾ ഞാനില്ല; എനിക്കു് അങ്ങുമില്ല.

ഞാൻ ഇല്ലാതിരുന്നപ്പോൾ അങ്ങു് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങില്ലാതിരിക്കുന്നില്ല, ഞാൻ ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ അങ്ങു് ഇല്ലാതാകുന്നില്ല.

ഞാൻ എന്നുമുണ്ടായിരിക്കണമെങ്കിൽ അങ്ങു മരിക്കണം! അങ്ങു് എന്നുമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ മരിക്കുന്നു!

ഇല്ലാത്ത വസ്തു ഞാനാണു്. ഉള്ള വസ്തു, അങ്ങും. ഇല്ലാത്തതൊരിക്കലും ഇല്ല! ഉള്ളതെന്നുമുണ്ടു്!

ഞാനുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നതു്, അങ്ങുണ്ടെന്നുള്ളതിൻറെ തെളിവാണു്.

(ടാഗോർ)

ஆசிரியர் யார்?

(J. Devadas, Teacher H. S. Marthandam)

ஆதவன் அருளொளியை அடைய ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்து நிற்கும் சூரியகாந்தி, பன்னிறங்கொண்ட ரோஜா, நறுமணங்கமழும் செண்பகம், உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் பிச்சி, முல்லை முதலிய பல்வேறு பூச்செடிகள் நிறைந்து நிற்கும் பூந்தோட்டத்தில் தண்ணீர்க் குடமேந்திவரும் தோட்டக்காரனைக்கண்டதும் அம்மலர்கள் மலர்ந்து, தம் மகிழ்ச்சியை வெளியிடுகின்றன இதுதன்மைபோல.

மான்போன்று, மயில்போன்று ஆடிப்பாடித்திரிகின்ற கள்ளங்கபடமற்ற உள்ளம் படைத்த மாணவர்கள் ஆசிரியரைக் கண்டதும் கொண்டிடும் மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லையில்லை.

உலகத்தை ஊடுருவிச் செல்லுகின்ற இருளை அகற்றும் கதிரோன்போல மக்களின் அஞ்ஞான இருளை அறவே அகற்றுகின்ற அறவாள் ஏந்திய அறவீரன் ஆசிரியன்.

வருங்கால உலகத்தை ஆளப்பிறந்த மாணவர் உள்ளத்தில் தாய்நாட்டுப்பற்றை ஊட்டித் தேசபக்தர்களாக்கி மாற்றுகின்ற கர்மவீரன் ஆசிரியன்.

உலக நாகரிகத்திற்கு அடிப்படையான விஞ்ஞானத்தை இளைஞர் உள்ளத்தில் ஊடுருவச்செய்து நாட்டின் விஞ்ஞான விற்பன்னர்களாக மாற்றியவன் ஆசிரியன்.

பக்குவப்படுத்திப் பதனிட்ட வளம் பொருந்திய மண்ணைக்கிச்சிப்பனிட மாணவருள்ளத்தில் வீரம், தியாகம், உணர்ச்சி, அறிவு, சீலம், ஒழுக்கம் என்ற நல்வித்துக்களை விதைத்து அவ்வித்துக்கள் வளர்ந்து செடியாகி, மரமாகி, கொம்புங்கவராங்களுமாகி, இலையாகிப்பூவாகி, காயாகிக்கனியாகி உலகமக்கள் அத்தனை பேருக்கும் கண்ணுக்கினிய காட்சியளிக்கும் நன்மரமாக மாற்றிய பயன் கருதாத உத்தமத்தியாகி ஆசிரியன்.

உலக உத்தமர்களென்று பல்லோராலும் வாயாரப் புகழப்படுகின்ற இந்தியப்பிரதமர் ஜவகர்லால், சர்ச்சில், ஐசனோவர், புல்கானின், சௌவென்லாய், ஈடன் போன்றுரை நாட்டில் தோற்றுவித்தவர் ஆசிரியர்.

இத்தகையப் பெருமை வாய்ந்த ஆசிரியர்கள் முன்னாளில் இந்நாட்டில் மன்னர்களாக, மதியூகி மந்திரிகளாக, விறல் மிக்கச் சேனைத் தலைவர்களாக, அவைப்புலவர்களாக, அரசியல் தூதர்களாக, சிற்பிகளாக, ஓவியப்புலவர்களாக, காவியகர்த்தாக்களாக, பாவலர்களாக, நாவலர்களாக, நடிகர்களாக, நாட்டியக்கலைஞர்களாக, டாக்டர்களாக, எஞ்சினீயர்களாக, வள்ளல்களாக வாழ்ந்தார்கள்.

மணிமகுடந்தாங்கிய மன்னர்கள், தம் அரண்மனையில் படடத்து அரசிகள் போல் ஆசிரியரை–குலகுரு என்ற பட்டப்பெயர் சூட்டி–அரண்மனையில் வைத்து ஆதரித்து வந்தனர். இதற்கு ஒரு சான்று, மனோன்மணீயம் என்ற நாடகநூலில் ஒரு பகுதி.

ஜீவகன் என்ற பாண்டிய மன்னன் தன் அரியணையில் வீற்றிருக்கின்றான். அப்பொழுது தனது ஆசிரியர் சுந்தரமுனிவர் தன்னைக் காணவருகின்றார் என்ற செய்தியைக் காவலன் வாயிலாய்க் கேட்டதும் அரியாசனத்தினின்றிறங்கி ஓடோடிச்சென்று அன்னாரை எதிர்சென்றழைத்துத் தானிருந்த ஆசனத்திலமர்த்தி வாயாரப்போற்றுகின்ற காட்சி.

"வருக! வருக! குருகிருபாநிதே!
திருவடிதீண்டப்பெற்ற இச்சிறு குடில்
அருமறைச்சிகரமோ ஆலநன்னீழலோ
குருகுலவிசயன்? கோடித்தேர்ப்பீடமோ
யாதென ஓதுவன்" தீதறஆதனத்து
இருந்தருள் இறைவ!

குலகுருவின் பாதம் பட்டதும் தனது குடில் வேதத்தின் சிகரமாகவும், ஆதிசேடனது நிழலாகவும் குருகுல விசயன் தங்கியிருந்த தேரின் பீடமாகவும் மாறிவிட்டது என்று புகழ்கின்றான் இதிலிருந்து அக்காலத்தில் ஆசிரியருக்கிருந்த மதிப்பு நம் கண்முன் கண்ணாடிபோல் காட்சியளிக்கின்றது.

இக்காலத்தில் ஆசிரியர்கள் நிலை என்ன? உலகத்தை ஆக்கிய இனம் இன்று உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

"கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும், தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்" என்றார் இயேசுநாதர். கேட்கத் தெரிந்தவர்கள், நன்றாகத்தட்டவும் தெரிந்தவர்கள், ஆனால் அரசாங்கச்சட்டத்தைச்சிரமேல் தாங்கிக்கொண்டு, கேளாமல் தட்டாமல் எளிமையே ஆபரணமாகப்பூண்டு நாட்டில் நாம்பில்லாத மனிதர்களாக வாழ்கின்றார்கள்.

தொழிலாளிகள் புரட்சிகளால் வெற்றி பெறுகின்றார்கள். அதனைக்கண்ணுரக்கண்டும், அவர்கள் ஆரவாரங்களைக் காதாரக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தும் அவர்கள் அடைந்த வெற்றிகளைத் தாங்கள் நன்றாக அறிந்திருந்தும், கண்டும் காணாதவராய், கேட்டும் கேளாதவராய், அறிந்தும் தெரியாதவராய் ஒழுக்கத்தை உயிரென மதித்து உண்மைத் தொண்டர்களாக, தியாகிகளாக வாழ்கின்ற இன்னவர்மேல் அரசாங்கம் சேயை அரவணைக்கும் தாய்போல் சிறிது கடைக்கண்பார்வை செலுத்தவேண்டும் அதற்கு ஆசிரியரிடையே ஒற்றுமை நிலவ வேண்டும்.

ஒன்றுபட்டு வாழும்போது உயர்ந்த சக்தி ஏற்படுகின்றது. சக்தி இறைவனோடு சம்பந்தப்பட்டது. அது வெற்றியைக் கொடுக்கும்.

துன்பச்சுழியிலே—விழுந்து
சுழன்றுழலாமல்
இன்ப வாழ்வடையும்—வழியை
எண்ணவேண்டுமையா.

உடலுறுப்புகள்போல்—உலகில்
ஒத்துழைப்போமேல்
தடையிலாமலே—சேஷமம்
தழைந்து வருமையா.

எமனை அஞ்சாமல்—தினம்
யாது மில்லாமல்
அமர வாழ்வுமிதே—உலகில்
அடைய லாமையா.

என்ற இக்கவிதையை உள்ளத்தில் வைத்து சிர்தித்து ஒன்றுபட்டு ஓர் உயர்ந்த முடிவுக்கு வருவோம். வெற்றி காண்போம்.

பெருமகள் கிளேயர் (Lady Clare)

மூருகுற மலர்ந்தன உருகெழு லில்லி
பரந்தன விண்ணேறிப் பஞ்சுறழ் மஞ்சு
ரோஞல்ட் பெருமகள் கிளேயர் மகட்கு
கொணர்ந்தனன்வெண்மான்மனமுவந்தி–
டவே. 1

பரிவுடன்பிரிந்தனர்பன்ஞள்வரைவினர்
திருமணம்நாளே நடைபெறுமன்ரோ
அமலன் ஆசிமணமகட்கென்றும்
அமர்ந்திடஅருள்வாய் ஆண்டவனே. 2

"அருப்பிறப்புன்னி ஊர்வமுற்றிலனே
பெருநிலம்விரும்பிநட்டனனல்லன்
உயர்நெறிபற்றி வவ்வினனுதல்
அமர்ந்திடுமனமே" என்றனள்கிளேயர். 3

ஆலிஸ்ஆயாள் புகுந்தனள் உள்ளே
'ஆரிவன்நீங்கியன்சொல்லாய்'எனவே
"நன்மகன் ரோஞல்ட் என்னுடன்நாளே
அன்புடன்இயற்றிடும்நறுமணம்"–
என்றுள். 4

"நன்றிபகர்வோம் நம்மீசற்கே
நன்றுயமைந்தது நம்நற்கருமம்
ஆண்மகன் ரோஞல்ட் நிலத்துக்குரியன்
பெண்மகள் நீயோ கிளேயர்அலவே. 5

ஆயாள்பகர்ந்தவைஅறியாம்பேதை
"நீயோ துறந்தனைநின்னறி"வெனவே
"உண்மையில்நீதான் உரியஎன்மகள்
ஆண்டவன்மேல்தான் ஆணை"என்றுள். 6

"கிழவன்பிரபு மகவென்மார்பில்
இழந்ததுயிரே, நனவேபகர்வேன்
புதைத்தேன் மகவை என்மகள்போலே
புகுத்தேன் இடத்தில்நன்மகள்நின்னை" 7

பகர்ந்தவைஇவைதாம்சரியேயாகில்
அகன்றனை அறத்தில், அன்பிலசெய்தாய்
பகலவன்கீழில் நல்லோன்நன்மகன்
அகற்றினைபன்ஞள் உரிமைஇழப்ப" 8

"ஆத்திரம்வேண்டாம் அருமைமகள்நீ
மாத்திரம்செய்திகரவல்வேண்டும்
உனதுள்ளதெல்லாம் அவனதன்ரோ
மணம்நிகழ்போது நும்மிருவர்க்கே" 9

"அறைகுவல்உண்மை இரப்போளாயின்,
குறையுமன்ரோ பெய்யுரைபகர்தல்
எடுத்திடு,நீக்கிடு,இப்பொன்னாசியும்
கழற்றிடு, வீசிடு மணியிழைகழுத்–
தணி" 10

"உரைக்கவேண்டாம் ஊத்துறைசெய்தி
மறைக்கவேண்டும்" என்றனள் தாதி
"அன்று அன்று அவன்தன்பற்று
நன்றுநான்அறிவேன், ஆய்வேன்–
அதையே" 11

வேண்டாம்வேண்டாம், என்னைபற்றி?
அண்டிக்கொள்வன் அவனுரிமைக்கே
எனலும்கூறும்மாசறமங்கை
"இன்றுயிர்விடினும் அவனதன்ரோ?" 12

"உன்னன்னைக்கே ஒருமுத்தம்தாயேன்
நின்பொருட்டன்ரோசெய்தேன்பாவம்"
"அம்மா,அம்மா"என்றழைத்தனள்–
சொல்வாள
"இம்மாயம்என்றும்புரிகின்றலனே" 13

"முத்தம்கொள்வாய் அன்புகொள் அம்மா
சத்தியம்இதுவேல்" கூறுவள் இனியும்
கரந்தனைத்தலையில்வைத்தெனக்கோர்–
கல்
வரந்தந்தனுப்பு"ஒன்றனள்கோதை. 14

உடுத்தினள்மங்கைமங்கல்உடையை
உயர்மகள்கிளேயர் அலவேஅவளும்
குன்றும்குழியும்கடந்துசெல்வாள்
எற்றைப்பூதான் அணிந்தனள்தலையில். 15

ரேணுல்ட்கொணர்ந்தவெள்ளமானும்
தொடரத்துள்ளித்துள்ளிஎழுந்தே
மடந்தைகரத்தில்சாயத்துத்தலையை
கடந்துசென்றதுஅவள்செல்நீள்வழி. 16

இழிந்தனள்ரேணுல்ட்மாடியினின்று
"பழிப்பனசெய்தாய்மேற்பிறப்பிகழ
பாரித்பெற்றகருபூவேபோல்வாய்
ஊரிற்பெண்போல்வேடம் ஏனோ?" 17

"உளர்கங்கையவள்போல்வந்தனனில்
உளன்றிடில்உண்மையதுவதாமே
பிறப்பால்இரப்பள்யானே"என்றுள்
"மறுப்பிலதுகாண்,கிளேயர்அலவே" 18

விளையாடாதேஉனதேயானும்
உரையிலும்அதுபோற்செயலிலும்உண்மை
களியாடாமேதினதுகதையும்
அழிப்பஅரிதிற்அமைந்த"வென்றுன். 19

நின்றுள்மாதும்நிறைவுதரும்ப
வன்மையூர்உள்ளம்கலிந்திலதுகாண்
கண்கண்மூக்கிகின்றனர்இருவரும்
கண்ணெக்கும் ஆயாள் கதைதான்–
சொன்னுள். 20

கிரித்தனன்எள்ளும்மஉவகைதோன்ற
அரியள்கிளேயர்அருகிற்புக்கு
நிற்றலியில்நெருங்கிப்புல்லி
முத்தினன்கோதைமுறுவல்பூப்ப. 21

"பெருநிலக்கிழத்திநீ ; லையாகில்
இருநிலக்கிழவோன்யானேயாகில்
அருங்கடிபன்றல்ஆற்றவம்காளை
பெருமகள்கிளேயர்னீயேதானே" 22

கலவூர்,
12—9—1955.

V. S. GNANAM,
HEADMASTER,
Kalavoor High School.

വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡ് അദ്ധ്യാപകന്റെ പോക്കറിലോ?

(എസ്സ്. കെ. പാണ്ടവത്തു്)

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡിലുള്ള അധഃപതനത്തിന്റെ കാരണങ്ങളെ ഉന്നിക്കൊണ്ടു് 25-7-55-ലെ കൗമുദിയിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതിപ്പിൽ ശ്രീ വക്കം മുഹമ്മദ് ഈസാ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനം വായിക്കുവാനിടയായി. ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ പല തെറ്റിദ്ധാരണകളും പരത്തുന്നതിനു് ആ ലേഖനം കാരണമായിത്തീരുമെന്നുതോന്നിയതുകൊണ്ടും ചിലകൂടുതൽ വിശദീകരണങ്ങൾ ആ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് സന്ദർഭോചിതമാണെന്നുകരുതിയും ഈ ലേഖനമെഴുതുവാൻ മുതിരുകയാണു്.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡിനെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ മുതിരുന്ന അദ്ദേഹം ആ പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കുന്നതുതന്നെ അശാസ്ത്രീയമായ ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിയാണു്. അദ്ദേഹംതന്നെ മുഖവിലയ്ക്കു് സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു് "ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിലെ പോരായ്മകളുടെ ചിത്രം അവതരിപ്പിക്കുകയല്ലുദ്ദേശം", എന്നു്. എന്തെന്നുവച്ചാൽ പ്രശ്നത്തിന്റെ വിശദാംശത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാതെ, കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളുടെ സമഗ്രമായ പഠനത്തിനു മുതിരാതെ, അവിടവിടെ നടന്നു് കയ്യിൽ കിട്ടിയ ചിലകാരണങ്ങളെ പെറുക്കിയെടുത്തു് അവയെ ചിലരുടെ മുഖത്തെറിഞ്ഞു് സംതൃപ്തനാകുകയാണെന്നർത്ഥം.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡ് പ്രതീക്ഷയ്ക്കൊത്തു് പയ്യാപ്പമായി കാണുന്നില്ല. ഇതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാതി. ഇവിടെ സ്റ്റാൻഡേർഡ് എന്ന പദംകൊണ്ടു് എന്താണദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു് വ്യക്തമല്ല. "ഒന്നാംക്ലാസ്സുമുതൽ പഠിച്ചുതുടങ്ങുന്ന വിദ്യാർത്ഥിമെട്രിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സുകഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കു്, അയാൾക്കു് നിശ്ചിതമായ ഒരു സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് നാം കരുതുന്നു." ഇവിടെ വിദ്യാർത്ഥിക്കു് സ്കൂളിൽനിന്നുകിട്ടുന്ന അറിവിന്റെ നിലവാരം എന്നാണു് അദ്ദേഹം അർത്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്നു് വേണമെങ്കിൽ ഊഹിക്കാം.

ഇതു പരിശോധനാർഹമാണു്. മെട്രിക്കുലേഷൻ ജയിച്ചുവരുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയിൽ നിന്നു് ഒരു രക്ഷകർത്താവു് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു് വിദ്യാലയത്തിൽ പഠിച്ച വിഷയങ്ങളിലുള്ള അറിവു മാത്രമായിരിക്കുമെന്നതോന്നുന്നില്ല. സാമൂഹ്യമായും സദാചാരപരമായും മറ്റും അവന്റെ മനസ്സിനുണ്ടാകേണ്ട വികാസം കൂടെ ആ പ്രതീക്ഷയിലും പ്പെടുന്നു. ഇതുമാനദണ്ഡംവച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡ് അത്രമാത്രം അധഃപതിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു് വിധിയെഴുതുന്നതു ശരിയല്ല. കാരണം, ലേഖനകർത്താവുസ്വീകരിച്ച പത്തുകൊല്ലത്തെ കാലയളവിനുള്ളിൽതന്നെ വിദ്യാർത്ഥിക

ളിൽ ലൗകികങ്ങളായ വിഷയങ്ങളുടെവിവിധനിലകളിലുള്ള വികാസം അത്ഭുതപൂർവ്വമായി നമുക്കു കാണുവാൻകഴിയുന്നുണ്ടു്. ചില പ്രതികൂലപരിതഃസ്ഥിതികളിൽ വളർന്നുവരുന്ന ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ നിഗമനത്തിനു വിപരീതമായി അധഃപതിച്ചുപോകുന്നുവെങ്കിൽ ആ ചുരുക്കംപേർ അവിടെ ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കട്ടെ! അപ്പോൾ രക്ഷകർത്താക്കളുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കൊത്തു് സ്റ്റാൻഡേർഡ് കിട്ടുന്നില്ല എന്ന വാദം നിരർത്ഥകമാണു്.

ഇനി ഒരു പുസ്തകപ്പുഴുവിനെ വീട്ടിലേയ്ക്കു സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറായി നില്ക്കുന്ന രക്ഷകർത്താവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സ്റ്റാൻഡേർഡ് കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് എന്നതു് ഒരു അർദ്ധസത്യമാണു്. മെട്രിക്കുലേഷൻ പാസായിവരുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയ്ക്കു് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു എഴുത്തെഴുതുന്നതിനു പോലും സാധിക്കാതെപോകുന്നുണ്ടു്. ഭാഷാപരമായ കഴിവു് ഇതിൽ കൂടുതൽ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന പല രക്ഷകർത്താക്കളുമുണ്ടു്. എന്നാൽ പത്തുകൊല്ലത്തിനുമുമ്പു് വിദ്യാർത്ഥിയ്ക്കു നേടാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷാപരിജ്ഞാനത്തിനു് തുല്യമായ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഇന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ആ രക്ഷകർത്താക്കൾ ഈ കാലയളവിനുള്ളിൽ പാഠപദ്ധതിയിൽ വന്നിട്ടുള്ള വ്യതിയാനത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല, അല്ലെങ്കിൽ അറിഞ്ഞിട്ടും വിസ്മരിക്കുന്നു. ചരിത്രം, ഭ്രമീശാസ്ത്രം, കണക്കു്, രസതന്ത്രം, ജീവതന്ത്രം, ഊർജ്ജതന്ത്രം ഇവയെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിൽ പഠിച്ചിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയ്ക്കുപകരം ഇംഗ്ലീഷു മാത്രം (രണ്ടുപേപ്പർ) ഇന്നു് അതേ ഭാഷയിൽ കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയിൽ നിന്നു് അതിരുകവിഞ്ഞ ഭാഷാജ്ഞാനം പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടു് ലഭിക്കാതെ വരുമ്പോൾ അദ്ധ്യാപകന്റെ മുകളിൽ കുതിരകയറിയതുകൊണ്ടു് ഫലമില്ല. ഈ തകരാറുകൾക്കെല്ലാം പ്രധാന കാരണം അദ്ധ്യാപകന്റെ അലസതയാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുവാൻ ലേഖകൻ ഒരു വൃഥാ ശ്രമം ചെയ്യുകാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അദ്ധ്യാപകനുവേണ്ടി ഒന്നു് വക്കാലത്തു പിടിച്ചുപോയി എന്നേയുള്ളൂ.

പ്രശ്നം ഇതാണു്, വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു് പ്രതീക്ഷയ്ക്കൊത്ത പ്രയോജനം കിട്ടുന്നില്ല. ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും ഏറെക്കുറെയെങ്കിലും സാമാന്യമായ അറിവു നേടിക്കൊണ്ടല്ല മെട്രിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സിൽ നിന്നു് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയും പുറത്തുവരുന്നതു്. ആകെക്കൂടി ഇതാണു് ലേഖകന്റെ പരാതി എങ്കിൽ നമുക്കു തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടാൻ വഴിയുണ്ടു്. പക്ഷെ, ഈ ദുഃസ്ഥിതിയുടെ കാരണങ്ങളിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിനു മുൻപു് ചിലതു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം.

വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന കേന്ദ്രബിന്ദുവിനു ചുറ്റും ഭ്രമണംചെയ്യുന്ന അനേകം സുശക്തഘടകങ്ങളുണ്ടു്. അതിൽ രക്ഷകർത്താവു്, വിദ്യാർത്ഥി, വിദ്യാലയം, പാഠപദ്ധതി, അദ്ധ്യാപകൻ, മേലധികാരി തുടങ്ങിയവ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഇവരുടെ ഉപഗ്രഹങ്ങളുടെ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പൊതുസ്ഥിതി കണക്കിൽ എടുത്തുകൊണ്ടുവേണം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും തദ്വാരാ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡിനും വിലയിരുത്തുവാൻ. ഇന്നത്തെ നില എന്താണു്?

ഒന്നാമതായി രക്ഷകർത്താക്കളെ സമീപിയ്ക്കാം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും പ്രാധാന്യത്തേയും അവരിൽ അധികംപേരും കണക്കാക്കുന്നതു് വിദ്യാഭ്യാസാ

നന്തരം തന്റെ കുട്ടിക്കുണ്ടാകാവുന്ന സാമ്പത്തികമായ പ്രയോജനത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണു്. അതുതന്നെയും സ്കൂളിൽ അയയ്ക്കുക എന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞു് അവരുടെ അദ്ധ്യയനവിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നവർ തുലോം ചുരുക്കമാണു്. തന്നെയുമല്ല, ദരിദ്രരായ രക്ഷകർത്താക്കൾക്കു് തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ മറ്റു പല കായ്ങ്ങൾക്കായി നിയോഗിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. പൊതുവെ നോക്കിയാൽ–വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കുതകുന്ന ഒരു നിലപാടല്ല രക്ഷകർത്താക്കൾക്കുള്ളതു്. പ്രത്യേകിച്ചു് അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ ഇടയിൽ വളർന്നുവന്നിരിക്കുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മ ഇവരെ വളരെയേറെ പിന്നോക്കം തള്ളിയിട്ടുണ്ടു്.

സ്വതന്ത്രനിലയിൽ നിരപരാധികളായ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ മുതിർന്നവരുടെ ഇടയിലും മുൻപറഞ്ഞ നിരാശ ഈ കഴിഞ്ഞ കുറെ വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ വളരെ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഡാക്ടറുടേയോ അഡ്വക്കേറ്റിന്റെയോ ഇൻജിനീയരുടെയോപോലുള്ള ഒരു ഉന്നത പദവി സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടാണു് അവൻ വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങുന്നതും, തുടരുന്നതും. താൻ നാടിനും വീടിനും കൊള്ളാത്ത ഒരു വില്ലാച്ചരക്കായി വാതിൽപ്പുറത്തുക്കപ്പെടുകയാണെന്നു് അവനു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതു് കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞാണു്. കവിതനാടകവും, സമഭാജത്രികോണവും, വ്യക്യും, റഫ്ലോറിംഗ് ആക്റ്റും, അക്ഷാംശവും, നിഗീർണ്ണകർത്തുകവും ഒന്നും തന്റെ വയറ്റിൽ കഞ്ഞി തുവാൻ ഉപകരിക്കുന്നില്ലെന്നു് പലരുടേയും അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു് അവനു തോന്നിത്തുടങ്ങുന്നു. പിന്നെ അവനു് കരണീയമായിട്ടുള്ളതു് ഒന്നേയുള്ളൂ. ആർക്കോ എന്തിനോ വേണ്ടി എങ്ങിനെയെങ്കിലും പരീക്ഷ ചാടിക്കടക്കണം. പോരെങ്കിൽ ബാഹ്യശക്തികൾ അവനെ ഇളക്കിയും ഇക്കിളിയിട്ടും പുറകിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ക്ഷണിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം അവന്റെ സ്റ്റാൻഡേർഡിനെ പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ബാധിക്കുന്നവയാണു്.

വിദ്യാലയങ്ങളുടെ സ്ഥിതി ആണെങ്കിൽ തികച്ചും രോചനീയമാണു്. വിധിയനുസരിച്ചു് ആവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങളോ സ്ഥലസൗകര്യങ്ങളോ മറ്റാനുകൂല്യങ്ങളോ നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ക്കൂളുകൾ വിരലിൽ എണ്ണാൻ തന്നെ കാണുകയില്ല. മുപ്പതു കുട്ടികൾക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള ക്ലാസ്സിൽ അറുപതിനുമേൽ കുട്ടികൾ തിങ്ങി ഞെരുങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാഴ്ച സാധാരണമാണു്. സ്വന്തം ചൂണ്ടുവിരലിനെ പരീക്ഷാനാളിയാക്കിയും ഭിത്തിയെ ബോർഡാക്കിയും മാറേറണ്ടി വരുന്ന അദ്ധ്യാപകരുടെ എണ്ണം ഒട്ടും കുറവല്ല. ഒരേ ബഞ്ചിൽ ഞെരുങ്ങിയിരുന്നു മുട്ടിന്മേൽ ബുക്കുവച്ചു് നോട്ടെഴുതേണ്ടി വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡിനാണു് അദ്ധ്യാപകൻ ഉത്തരം പറയേണ്ടതു്. ക്ലാസ്സിനും പ്രായത്തിനും അനുസരിച്ചു് ബഞ്ചിനു പൊക്കം കുട്ടുകയും കുറയ്ക്കുകയും വേണമെന്നു ടയിനിംഗ്കാലത്തു് പഠിച്ചിട്ടുവരുന്ന നിയമം ഒറ്റ ബഞ്ചുപോലുമില്ലാത്ത തറയിലിരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മേൽ എങ്ങിനെ പ്രായോഗികമാക്കാൻ ഒരദ്ധ്യാപകനു കഴിയും? ചില സ്കൂളുകളിൽ കായികവിനോദം വെറും ദിവാസ്വപ്നം മാത്രമാണു്. ഇങ്ങനെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങൾ കുട്ടികളുടെ അദ്ധ്യയനത്തെ ബാധിക്കുന്നെങ്കിൽ അദ്ധ്യാപകനെ ഹാ! കഷ്ടം! പഴിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം!

പാഠപദ്ധതിയെപ്പറ്റി അഭിജ്ഞന്മാർ പോലും ഒരു അഭിപ്രായൈകൃത്തിൽ എത്താൻ ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ബേസിക് എഡ്യൂക്കേഷനെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുവാനും മറ്റുമായി അടുത്തകാലത്തു സംസ്ഥാനത്തുവന്ന കമ്മറ്റിയിലെ ചെയർമാനുപോലും ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ വയ്ക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നതു് ചിലതാക്കീതുകളും, മധുരംപുരട്ടിയ പ്രതീക്ഷാഗ്രഹികളുമായിരുന്നു. നാം നിത്യവും കാണുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമുണ്ടു്. പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ ഫസ്റ്റ് ഫാറത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന മിടുക്കനായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ബുക്കുകളും പുസ്തകങ്ങളുമടക്കം ഇരുപത്തിയാറിൽ കുറയാത്തഎണ്ണം താങ്ങിയെടുത്തുകൊണ്ടുവേണം സ്കൂളിലേക്കു യാത്രതിരിക്കാൻ. (രണ്ടാം ക്ലാസിലെ ഉപപാഠത്തിന്റെയുംമറ്റും കഥയിരിക്കട്ടെ) മെട്രിക്കുലേഷൻക്ലാസിൽനിന്നും പുറത്തുചാടുന്നവിദ്യാർത്ഥി ഇരുപതോളം ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകളും, അതുയുമോ അതിൽ കൂട്ടതലുമോ (രചനയുംപ്പെടെ) നോട്ടുബുക്കുകളുമടങ്ങിയ ഒരു ഭാണ്ഡമാണു് തലയിൽ നിന്നു് ഇറക്കിവയ്ക്കുന്നതു്.

അദ്ധ്യയനസമയത്തിന്റെയും ധാരണാശക്തിയുടേയും പരിമിതിയും പാഠ്യവിഷയങ്ങളുടെവൈവിദ്ധ്യവും ആധിക്യവുംതമ്മിൽ ക്ലാസുറൂമിൽ ഒരു ഭയങ്കര സംഘട്ടനമാണു് നടക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞു. ഈ പൊരുത്തക്കേടു് വിദ്യാർത്ഥിയേയും അദ്ധ്യാപകനേയും പരസ്പരം ശത്രുക്കളാക്കി മാറുക എന്ന ഒരു ഫലംകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പ്രൈമറിസ്കൂളിലെ ഷിഫ്റ്റ്സമ്പ്രദായത്തിന്റെ കഥയും ഭിന്നമല്ല. പാഠപുസ്തകങ്ങളിലെ സംഖ്യകളുടെ എണ്ണിയാൽ തീരില്ല "അറേബ്യൻകടലിൽനിന്നു് പടിഞ്ഞാറോട്ടടിക്കുന്ന കാറ്റു് കേരളത്തിൽ മഴപെയ്യിക്കുന്നുണ്ടെന്നും(ഭൂമിശാസ്ത്രം) 35 കോടി ജനങ്ങൾക്കും മാത്രമുള്ള ചൈനയിൽ ഇന്നും ക്രമിനൽഭരണമാണു നടക്കുന്നതെന്നും (III ഫോം പാഠാവലി) കേരളം പരശുരാമൻ സൃഷ്ടിച്ചു് ബ്രാഹ്മണർക്കു് ദാനം ചെയ്തതാണെന്നും (മൂന്നാംക്ലാസു്) പഠിക്കുകയും, പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു് പാഠപദ്ധതിയുടെ പരാജയമല്ലെങ്കിൽ മറ്റെന്താണു്? ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡിനെ തുലോം പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന ഈ വൈപരീത്യങ്ങൾക്കും അദ്ധ്യാപകൻ ഉത്തരവാദിയാണെന്നു് ശ്രീ. ഈ സാ വിധിക്കുമോ ആവോ?

ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ ഏതെങ്കിലും സ്കൂളിൽ ഏതെങ്കിലും അദ്ധ്യാപകൻ മനഃപൂർവ്വം അലസനായിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ശിക്ഷാർഹരായ അവരെ ഒഴിച്ചുനിത്തിക്കൊണ്ടു് നമുക്കു് അദ്ധ്യാപകരുടെ പൊതുപ്രശ്നത്തിലേക്കു കടക്കാം. മറ്റാരെയും പോലെതന്നെ അദ്ധ്യാപകനും ഒരു സമുദായജീവിയാണു്. അതേസമയം മറ്റാരേയുംകാൾഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവനുമാണു്. അവന്റെകയ്യിൽ വിശ്വാസപൂർവ്വം ഏർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നിധികുംഭങ്ങൾ ഏതാണെന്നു് തികച്ചും ബോധവാനാണു്–ആയിരിക്കേണ്ടതുമാണു്. അമ്മയേക്കാൾ ആശാനെ വിശ്വസിക്കുന്ന കുരുന്നുഹൃദയങ്ങൾ മുതൽ ജീവിതായോധനത്തിലെ വെട്ടും തടയും പഠിച്ചു് രംഗത്തിറങ്ങുന്ന യുവ്വനത്തിന്റെ പകപഫലങ്ങൾവരെ അടങ്ങിയ ഒരു തലമുറയുടെ മുക്കാൽപിടിക്കുന്നതു് അശക്തങ്ങളെങ്കിലും അദ്ധ്യാപകന്റെ ഹസ്തങ്ങളാണെന്നു് അവനു നല്ലപോലെഅറിയാം.

—അറിയേണ്ടതുമാണു്. എന്നാൽ അവനെ കമ്മേഷൻമുഖനാക്കുന്നതിനു് ആദ്യമായി അവന്റെ മുമ്പിൽനിൽക്കുന്നപ്രതിബന്ധങ്ങൾ മാറണം. എന്താണവ? അദ്ധ്യാപകന്റെ മാനസികമായസന്തുഷ്ടി അദ്ധ്യാപനത്തിനു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നു് വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാർ വ്യക്തമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പറഞ്ഞ സന്തുഷ്ടിക്കു് അവന്റെ സാമ്പത്തികഭദ്രത അനപേക്ഷണീയമായ ഒരു ആവശ്യമാണു്. ഇന്നത്തെ ശോചനീയനില രക്ഷകർത്താക്കളുംപ്പെടെ എല്ലാവർക്കും അറിയാം. സമുദായമദ്ധ്യത്തിലെ അവന്റെ പദവി സമുദായത്തിന്റെ ഘടകമായ വിദ്യാർത്ഥികളിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തത്തക്ക നിലയിൽബഹുമാന്യമായി ഇരുന്നേപറ്റൂ. ഇനി അദ്ധ്യാപകന്റെ ജോലിക്കായ്മും മി: ഈസാ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്നും തികച്ചും അകന്നുനിന്നുകൊണ്ടാണു് ഇതിനെ വീക്ഷിക്കുന്നതു്. ആഴ്ചയിൽ ശരാശരി 25 പീരീഡ് ജോലിചെയ്യുന്ന (എക്സ്ട്രാവർക്കുകൾക്കുപുറമേ) ഒരു അദ്ധ്യാപകനു് ബാക്കിസമയം പരിപൂർണ്ണവിശ്രമമാണെന്നു് ഒരു മിഥ്യാബോധം ആക്രമിക്കയാൽ മൂഢസ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തി അവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടു് ഈ പ്രശ്നത്തിനു വിധിയെഴുതിയാൽ പോരാ. ആത്മാർത്ഥമായി കൃത്യനിർവ്വഹണം നടത്തുന്ന ഒരദ്ധ്യാപകനു് സാദ്ധ്യായദിവസങ്ങളിലെ ഒഴിവുസമയമെന്നല്ല അനദ്ധ്യായദിവസങ്ങളിൽ ഒരു നല്ലശതമാനം സമയംക്രൂടി ജോലി ചെയ്തേ പറ്റൂ. ഒരുദാഹരണം പറയാം. 50 വിദ്യാർത്ഥികൾ വീതമുള്ള 5 ക്ലാസുകളിലെ 250 വിദ്യാർത്ഥികളെ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരദ്ധ്യാപകൻ അതുയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കാമ്പോസിഷൻ ബുക്കുകൾ മാസത്തിൽ രണ്ടുതവണ പരിശോധിച്ചു് തെറ്റുതിരുത്തി വിണ്ടുമെഴുതിച്ചു് അംഗീകാരംകൊടുക്കണമെങ്കിൽ ഇതിനുമാത്രം എത്രസമയം വേണ്ടിവരുമെന്നുഹിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി. ഇതിനുംപുറമേ പാഠങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുക, പാഠക്കുറിപ്പു തയ്യാറാക്കുക, നോട്ടുബുക്കുകൾ പരിശോധിച്ചു് ശരിപ്പെടുത്തുക, ക്ലാസുപരീക്ഷകളുടേയും, മറ്റു പൊതുപരീക്ഷകളുടേയും ഉത്തരക്കടലാസുകൾ നോക്കുക, പാഠപുസ്തകങ്ങളിലെ തെറ്റുകൾ തിരുത്തുക, ക്ലാസദ്ധ്യാപകനാണെങ്കിൽ ഹാജർബുക്കു്, അതിനോടനുബന്ധിച്ച കണക്കു്, മാസാന്ത്യം തുടങ്ങിയ രേഖകൾ തയ്യാറാക്കുക തുടങ്ങി ഒട്ടേറെപണികൾ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാതെ ചെയ്തുതീർക്കാൻ അദ്ധ്യാപകൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണു്. ഓരോ വിഷയത്തിലും വിദഗ്ധന്മാർ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു് നല്ലതു തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട ഗതികെട്ട ജോലിയും ഇതിനെല്ലാം പുറമേ ലേഖകൻ അദ്ധ്യാപകർക്കു് നീക്കിവച്ചിരിക്കുകയാണു്.

രണ്ടോ മൂന്നോ അദ്ധ്യാപകർ മാത്രം ചാപല്യത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണങ്ങളായ 600-700 വിദ്യാർത്ഥികളടങ്ങിയ ഒരു പ്രൈമറി സ്കൂളിലെ അദ്ധ്യയനം നടത്തിപ്പോരുന്ന കഥകൾ പത്രങ്ങളിൽനിന്നു് പതിവായി നാം ഗ്രഹിക്കാറുണ്ടു്. പബ്ലിക്കു് പരീക്ഷയുള്ള ക്ലാസ്സുകളിൽ പോർഷൻ തീർക്കാറുള്ളതു് ഒരു മാനദണ്ഡമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടില്ല. കാരണം അതെങ്ങനെ നടക്കുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിനു് പള്ളിയിലെ പരിശുദ്ധ കുർബാനകളിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ട ഞായറാഴ്ചകളിൽ പോലും പുസ്തകക്കെട്ടുമായി അദ്ധ്യാപകനെശപിച്ചുകൊണ്ടു് സ്കൂളിലേക്കു പോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ അതിനുത്തരം പറയും.

ഉപകരണങ്ങളുടെ കുറവു്, ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികളുടെ ആധിക്യം (56 പേരെ വരെ ഒരു ക്ലാസ്സിലിരുത്താമെന്നു് ഗവണ്മെൻറു തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്), രക്ഷകർത്താക്കളുടെ സാമ്പത്തികപരാധീനത തുടങ്ങി മുൻപറഞ്ഞ പല തകരാറുകളും അദ്ധ്യാപകൻറെ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തെ അങ്ങേയറ്റം ബാധിക്കുന്നുണ്ടു്. ട്രെയിനിംഗു് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ആ രീതിയെ അവഗണിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ഒരു ആരോപണവും മി. ഈസാ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ ക്ലാസ്സിലും പാഠപദ്ധതിയനുസരിച്ചു് തീർക്കേണ്ട പാഠഭാഗങ്ങളും സ്കൂളിൻറെ പൊതു ആവശ്യത്തിനു എടുക്കാറുള്ളതു കഴിച്ചു് കിട്ടുന്ന സമയംകൊണ്ടു് ട്രെയിനിംഗ്മെത്തേഡ് അനുസരിച്ചു് ഏതെങ്കിലും അദ്ധ്യാപകനെക്കൊണ്ടു് എടുപ്പിച്ചു തീർക്കുന്നതിനു (മി. ഈസാ ഒരു അദ്ധ്യാപകനാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം തയ്യാറായാലും മതി) അദ്ദേഹത്തെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ ഈ ലേഖകൻ തയ്യാറാണു്. ട്രെയിനിംഗിനോടുള്ള അവഗണനയല്ല. പാഠഭാഗങ്ങളുടെ അപാരതയും സമയത്തിൻറെ പരിമിതിയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടാണു് പ്രധാന കാരണം. ചില അദ്ധ്യാപകർക്കു് ട്രെയിനിംഗ് സമ്പ്രദായം അനുസരിക്കാതെ തന്നെ വിജയകരമായി അദ്ധ്യയനംനടത്താൻ കഴിഞ്ഞു എന്നും വരാം. അനുഭവങ്ങളുണ്ടു്.

സ്ക്രൂ തുറന്നു് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പൊതുഗതിയുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു പാഠങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. കുറെ കഴിയുമ്പോൾ അനുകസ്മികമായി ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലംമാറ്റം ഡിസ്ട്രിക്ടു് സ്കൂളുകളിലെ അദ്ധ്യയനത്തെ സാരമായി ബാധിക്കാറുണ്ടു്. യഥാകാലം ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകൾ കിട്ടാതെ വന്നാൽ അദ്ധ്യാപകൻ എങ്ങിനെ തെറ്റുകാരനാകും. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ അദ്ധ്യാപകൻറെ അലസതയാണു് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡ് അധഃപതിക്കാൻ കാരണമെന്ന അന്ധമായി വച്ചുകെട്ടുന്ന ആരോപണം യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നേർക്കു് കണ്ണടച്ചു ഇരുട്ടാക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ ഉയർന്നസഫലത വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ധ്യാപകൻറെ വാർഷിക ശമ്പളവർദ്ധനവിനെ തടയുന്നതിനു് അധികൃതർ എടുത്തിരിക്കുന്ന തീരുമാനം ക്രിയാത്മകമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് പ്രേരണ നല്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്നുണ്ടു്. താങ്ങാനാവാത്ത ഭാരം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ തലയിൽ കയറ്റിക്കൊടുക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതനാക്കിയതിനു ശേഷം തജ്ജന്യങ്ങളായ കുഴപ്പങ്ങൾക്കു് അദ്ധ്യാപകനെ കുറ്റം പറയുന്നതു കാണുമ്പോൾ മിൽട്ടൻറെ over crowded curriculum ത്തെ ഒരു പിഞ്ചുകുതിരയെ അതിവേഗം പായിക്കുവാൻ സാഹസപ്പെടുന്ന കുതിരക്കാരനോടു് ഉപമിച്ച ജോൺസൻറെ വാക്കുകളാണു് ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു്.

ആകെക്കൂടി നോക്കിയാൽ അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളിലേക്കു കടന്നു് അവയ്ക്കു് പരിഹാരം നേടി കാര്യങ്ങളെ സാധാരണഗതിയിലേക്കും ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കും നയിക്കുന്നതിനു പകരം അവിടവിടെയായി ചില തേച്ചുമിനുക്കലുകൾ നടത്തുന്ന നയം ഇരുട്ടുകൊണ്ടു് ഓട്ടയടയ്ക്കൽ മാത്രമായേ പരിണമിക്കൂ. ആകയാൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡ് വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളെങ്കിലും അടിയന്തിരമായി ചെയ്യേതീർക്കണം. 1) വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് സാമ്പത്തികസഹായം ചെയ്യുക. 2) കുട്ടികളുടെ എണ്ണത്തിനും ക്ലാസ്സുകളുടെ സ്വഭാവ

കുട്ടികളുടെ വനം

വി. ജി. സെഖേറിയാ, ബി. എ., എൽ. ടി.

വനമഹോത്സവത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഇക്കൊല്ലം വന്യമൃഗദിനംകൂടി കൊണ്ടാടിയതു് ഏറ്റവും സമുചിതമായി. ദേശീയ ജീവിതത്തിൽ വന്യമൃഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട മാന്യസ്ഥാനത്തെ അതു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. വന്യമൃഗങ്ങൾ കേവലം വെടിപ്പുണ്ടങ്ങൾമാത്രമാണെന്നുള്ള ധാരണ നീക്കം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. കാട്ടുജന്തുക്കളെ സ്വാഭാവിക മുറുപാടിൽ സംരക്ഷിച്ചു് പൊതുജനങ്ങൾക്കു് അവയെ കാണുന്നതിനും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അവയെ നിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിനും വേണ്ടസൗകര്യങ്ങൾ പരിഷ്കൃതഗവർമ്മെൻറുകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. അമേരിക്കയിലെ "എല്ലോസ്റ്റോൺ നാഷനൽ പാർക്കു്" ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വന്യമൃഗസങ്കേതമാണു്.

ഏറെക്കുറെ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു ഗെയിംസാങ്ചുവറിയാണു് നമ്മുടെ ഭൂവനപ്രസിദ്ധമായ പെരിയാർ തടാകവും അതിൻെറ മദ്ധ്യേ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഇടപ്പാളയം ദ്വീപും. അവിടെ താമസിക്കുന്നതിനും, തടാകത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു് മുറുപാടും വിഹരിക്കുന്ന വന്യമൃഗങ്ങളെ കാണുന്നതിനും വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വിദേശസന്ദർശകരുടെ ബാഹുല്യത്താൽ ഈ സങ്കേതം ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ഡോളർ സമ്പാദിക്കുന്ന കേന്ദ്രംകൂടിയാണു്. എന്നാൽ ഉർവ്വീഹമായ മുറിവാടകയും, ബോട്ടുക്കൂലിയുംമൂലം നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സാധാരണ പൗരനു് ഇവിടുത്തെ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങൾ അപ്രാപ്യമാണെന്നുള്ളതു്

ത്തിനുമനുസരിച്ചു് സ്ക്കൂളുകൾ വികസിപ്പിക്കുക. 3) സ്ക്കൂളുകളിൽ ആവശ്യമായ എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളും യഥാകാലം എത്തിക്കുക. 4) അവശ്യംവേണ്ട അദ്ധ്യാപകരെയെങ്കിലും തക്കസമയത്തു് നിയമിക്കുക. 5) അദ്ധ്യാപകരുടെ തൊഴിൽഭാരം ലഘൂകരിക്കുക. 6) അദ്ധ്യാപകരുടെ സാമ്പത്തികനിലവാരം ഉയർത്തുക. 7) സർവ്വോപരി വിദ്യാർത്ഥികളെ ആകർഷിക്കത്തക്ക നിലയിലും അവർക്കു് പ്രയോജനകരമായ വിധത്തിലും പാഠപദ്ധതി പരിഷ്കരിക്കുക. 8) അവരെക്കൊണ്ടു് എടുക്കാവുന്ന ഭാരംമാത്രം എടുപ്പിക്കുക.

ഇതുമെങ്കിലും ചെയ്യുതീർക്കുന്നതിനു് എത്രമാത്രം കാലതാമസം വരുന്നുവോ അത്രത്തോളം തന്നെ കാലതാമസം വിദ്യാർത്ഥികൾ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു് നേടുന്ന അറിവിൻെറ നിലവാരത്തിൻെറ വളർച്ചക്കും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇതു മനസ്സിലാക്കാതെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്റ്റാൻഡേർഡെല്ലാം ഇരിക്കുന്നതു് അദ്ധ്യാപകൻെറ പോക്കറിലാണെന്നു നാം പരത്തുന്നതിൽ കഴമ്പില്ല.

ഒരു പരമാത്ഥംമാത്രമാണു്. അതിനാൽ സാധാരണക്കാരനും, സ്ക്കൂൾ വിദ്യാത്ഥി കൾക്കും വലിയചെലവുകൂടാതെ സന്ദർശി ക്കുന്നതിനു് ഒരു "മിനിയേച്ചർ നാഷനൽ പാക്കു്" ദ്വിതീയപദ്ധതിയിൽവിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു വകയായിനിർമ്മിക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കും.

മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ കൊട്ടമൺ റിസർവ്വിൻെറ മദ്ധ്യഭാഗം (300 acres) ഒരു വന്യമൃഗസങ്കേതം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റവും പറ്റിയസ്ഥാനമാണു്. ജലസമ്പന്നമായ അച്ചൻകോവിലാറിലെ വെള്ളം കൊണ്ടു് കൃശഗാത്രയായ കുളക്കടയാറിനെ ഒരു തോട്ടമൂലം പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഒരു ഇറിഗേഷൻ പദ്ധതി ദ്വിതീയ പദ്ധതി യിൽ ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ. കോന്നിയിൽ നിന്നു് 12 മൈൽ കിഴക്കായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന കരിപ്പാൻതോട്ട ഭാഗത്തുനിന്നു് ഈ കനാൽ ആരംഭിച്ചു്, ക്രടൻ, കൊട്ടമൺ, അട്ടർവഴി കുളക്കടയാറ്റിൽ ചേക്കാവുന്നതാണു്. ഈ കനാൽജലമുപയോഗിച്ചു് കൊട്ടമൺ റിസർവ്വിൽ ആയിരമേക്കർ വിസ്തീർണ്ണവും 10 മുതൽ 50 അടിവരെ ആഴമുള്ളതുമായ ഒരു കൃത്രിമതടാകവും അതിനു ചുറ്റും രണ്ടായിരമേക്കർ വനംവേർതിരിച്ചു് ഒന്നാന്തരമൊരു വന്യമൃഗസങ്കേതവും ഹോട്ടലും നിർമ്മിക്കണം. കൊട്ടമൺ റിസർവ്വിലെ വാട്ടർ റേറബിൾ പൊതുവേ ഉയർന്നതാകയാൽ തടാകത്തിലെ ജലം ഒരിക്കലും വറ്റിപ്പോകുന്നതല്ലയെന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണു്. ഈ സങ്കേതത്തിലേക്കു് ആവശ്യമായ കൂടുതൽ വന്യമൃഗങ്ങളേയും ജലജന്തുക്കളേയും വരുത്തി വളർത്താവുന്നതാണു്. അട്ടരിൽനിന്നു് വെറും 5 മൈൽ മാത്രം ദൂരമുള്ളതിനാൽ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ പാവപ്പെട്ടവർക്കും, വിദ്യാത്ഥികൾക്കും വലിയചെലവുകൂടാതെ സങ്കേതം സന്ദർശിച്ചു് അറിവും ആനന്ദവും നേടാവുന്നതാണു്. വിരസമായ സ്ക്കൂൾജീവിതത്തിനു് ഇടയ്ക്കിടെ ഒരു ചൈതന്യം നൽകുന്നതിനു് ഇതു പര്യാപ്തമാണു്. വിദ്യാഭ്യാസം, സൂ, ഫോറസ്റ്റു്, ഗെയിംസു് ഈ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളുടെ പ്രതിനിധികളടങ്ങിയ ഒരു കമ്മറ്റി രൂപീകരിച്ചു് ഇതിനെപ്പറ്റി സത്വരമായ അന്വേഷണം നടത്തണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

—*—

തൻെറ പുത്രനു് അവധി അനുവദിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, മറിയം ക്ലാസദ്ധ്യാപകനയച്ച കത്തു് ഇപ്രകാരമാണു്.

"ബഹുമാനപ്പെട്ട സാർ ബോധിപ്പാൻ,

എൻെറ മകൻ ജോയിക്കുട്ടിക്കു് ഇന്നു ക്ലാസിൽ ഹാജരാകുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവനു് ദയവായി ഇന്നത്തേക്കു് അവധി നൽകണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. അവനും അവൻെറ അച്ഛനുംകൂടി കാലത്തു് താങ്കൾ ഗൃഹപാഠമായി നൽകിയ കണക്കിൻെറ ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് പാടത്തേക്കു പോയിരിക്കയാണു്. കണക്കു് ഇങ്ങനെയാണു്: മണിക്കൂറൊന്നിനു് $2\frac{1}{2}$ മൈൽ വേഗതയിൽ നടക്കുന്ന ഒരു പുരുഷനു് $3\frac{1}{4}$ മൈൽ വശമുള്ള ഒരു സമചതുര വയൽ $1\frac{1}{8}$ പ്രാവശ്യം ചുറ്റുന്നതിനെത്ര സമയംവേണം?

എനിക്കൊരപേക്ഷകൂടിയുണ്ടു്. ജോയിയുടെ അച്ഛനു് ബാങ്കിൽ പിടിപ്പതു ജോലിയുള്ളതിനാൽ ഈ വക കാര്യങ്ങൾക്കു സമയം തീരെ കിട്ടുകയില്ല. എനിക്കാണെങ്കിൽ വീട്ടുജോലികളല്ലാതെ മറ്റു ജോലികളൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് മേലിലെങ്കിലും ഞങ്ങളെ (സ്ത്രീകളെ) സംബന്ധിക്കുന്ന കണക്കുകൾ ഗൃഹപാഠമായി നൽകുന്നതു് എനിക്കും ജോയിയുടെ അച്ഛനും കൂടുതൽ സൗകര്യമായിരിക്കും.

എന്നു്, എത്രയും ബഹുമാനപൂർവ്വം, മറിയം (ഒപ്പു്)

പുസ്തകാഭിപ്രായം

1. അക്ഷരശോധിനി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവു്:
എം. രാമകൃഷ്ണൻനായർ, M. A., L. T.
ലക്ചറർ,
ട്രെയിനിംഗ് കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം.

വില രൂപാ രണ്ടു്.

പ്രൈമറി ക്ലാസ്സുകളിലെ കുട്ടികൾ അക്ഷരവീഴ്ച വരുത്തുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു്. അതു് കുറെയൊക്കെ സഹിക്കാം. എന്നാൽ ഹൈസ്കൂളുകളിലും, കോളേജുകളിലും പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ അക്ഷരവീഴ്ച വരുത്തിയാലോ? 'ജൃഷ്ണൻ' 'തലസ്ഥാനം' മുതലായ സാധാരണ വാക്കുകൾപോലും തെറ്റിച്ചെഴുതിയാലോ? അതു് തികച്ചും അസഹനീയമാണു്.

അദ്ധ്യാപകരുടെ ശ്രദ്ധക്കുറവാണു് ഇത്തരം വീഴ്ചകൾക്കു കാരണമെന്നു പറയുന്നവരുണ്ടു്. ശിശുവിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം ക്രമത്തിലധികം കൂടുന്നതിനാൽ അദ്ധ്യാപകർക്കു് വേണ്ടതുപോലെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ സമയം കിട്ടുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു മുഖ്യകാരണമായി ചിലർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ മറ്റു കാരണങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയും.

കുരുന്നിലേ നുള്ളിക്കളയേണ്ടതാണു് ഇത്തരം അക്ഷരവീഴ്ച. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗണ്യമായ പരിശ്രമം ആരുംതന്നെ ഇതിനുമുമ്പു് നടത്തിയിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല.

ഗൗരവമേറിയ ഈ ദോഷം പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ശാസ്ത്രീയമായ ആദ്യത്തെ പ്രയത്നമാണു് ശ്രീ രാമകൃഷ്ണൻനായർ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും, ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ ആറാംഫാറം വരെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അനേകകൊല്ലത്തെ കാമ്പോസിഷൻ നോട്ടുബുക്കുകളും ഉത്തരക്കടലാസ്സുകളുംമറ്റും അദ്ദേഹം അവധാനപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി, വിദ്യാർത്ഥികൾ സാധാരണമായി തെറ്റിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നും, അവർ വരുത്തുന്ന വീഴ്ചകൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വാക്കുകളിൽനിന്നും, നല്ലൊരു തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിയിട്ടു് അദ്ദേഹം ഒരു പട്ടിക തയാറാക്കിയിരിക്കുകയാണു്. സംഭാഷണത്തിലല്ല, എഴുത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട വാക്കുകളാണു് ഈ പട്ടികയിൽ കാണുന്നതെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമത്രെ.

വലിയ ഡ്രായിങ്ങ് കടലാസ്സിൽ വലിയ അക്ഷരത്തിലാണു് ഓരോ വാക്കും അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കുട്ടികൾ തെറ്റിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളെ ചുവന്ന മഷിയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുക കൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ചുവരിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്നാൽ, ഇരുപതോ മുപ്പതോ അടി ദൂരെ നിന്നാലും ഈ വാക്കുകൾ നിഷ്പ്രയാസം വായിക്കാൻ കഴിയും. പതിവായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു്, ഇവ ശരിയായിട്ടെഴുതുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നു് ശ്രമം കൂടാതെ കുട്ടികൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളും.

ഈ അക്ഷരശോധിനി ഓരോ സ്കൂളിനും മാത്രമല്ല കൊച്ചുകുട്ടികളും ഉള്ള ഓരോ ഭവനത്തിനും അനുപേക്ഷണീയമാണു്. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കണ്ണുതെളിക്കാൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യുന്ന വിജയശ്രീലാളിതനായിരിക്കുന്ന ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണൻ നായർ കേരളീയരുടെ പരിപൂർണ്ണമായ അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നു.

എം. പി. അപ്പൻ.

---

2. ജീവദ്ഗണിതം.

(മൂന്നാം ഫാറത്തിലേക്കു്)

വില രൂപാ ഒന്നു്

ഗ്രന്ഥകർത്താവു്:
കെ. ജി. ശിവശങ്കരൻനായർ M. A., M. Ed.
ലക്ചറർ
ട്രെയിനിംഗ് കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം.

പ്രസാധകർ:
വിദ്യാവിലാസിനി ബുക്ക്ഡിപ്പോ,
തിരുവനന്തപുരം.

വിദ്യാർത്ഥികളിൽ പലരും ഏറ്റവും ഭയപ്പെടുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പാഠ്യവിഷയമാണു് ഗണിതം. ആ ശാസ്ത്രംവേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിക്കാൻ സവിശേഷമായ ബുദ്ധിശക്തിയുള്ളവർക്കു മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു എന്നു വിചാരിക്കുന്ന ആളുകളും ദുർല്ലഭമല്ല. എന്നാൽ പ്രാമാണികന്മാരായ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ദ്ധന്മാർ നടത്തിയിട്ടുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു് വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്, ഗണിതശാസ്ത്രം പഠിക്കാൻ പ്രത്യേകമായ ബുദ്ധിശക്തി വേണമെന്നില്ലെന്നാണു്. എന്നുവച്ചാൽ ഇതരവിഷയങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ ബുദ്ധിശക്തിയുള്ളവർക്കു് ഗണിതശാസ്ത്രവും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഗണിതശാസ്ത്രത്തെ വെറുക്കുന്നതായിട്ടാണല്ലോ കണ്ടുവരുന്നതു്. അതിനു് കാരണം ഉണ്ടു്.

സകലതിനും അദ്ധ്യാപകന്മാരെ മാത്രം കുറ്റം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായില്ല. ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ലാത്തതും, അതിശ്രഷ്കവുമായ പലതും കുട്ടികളുടെ തലയിൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കയാണു് പതിവു്. പ്രയോജനമുള്ള കാര്യങ്ങൾപോലും വേണ്ടരീതിയിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളും അതിദുർല്ലഭമത്രെ. പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ പ്രാധാന്യം ഇല്ലാത്തവയെ പാഠപദ്ധതിയിൽനിന്നു മാറ്റുകയും, സമഞ്ജസങ്ങളായ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്താൽ, ഗണിതശാസ്ത്രം രസാവഹമായും സഫലമായും പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

ശ്രീ. കെ. ജി. ശിവശങ്കരൻ നായരുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ പേരാണു് ഇത്രയും എഴുതാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. നിലവിലിരിക്കുന്ന ഗണിതപാഠ്യപുസ്തകങ്ങളുടേയും, ഗണിതശാസ്ത്രാധ്യാപന സമ്പ്രദായത്തിന്റേയും അപര്യാപ്തത നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു് അവയ്ക്കു് പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിരിക്കുകയാണു്.

മൂന്നാം ഫാറത്തിലെ പാഠപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട വിസ്തീർണ്ണത, ശതമാനം, ഡിസ്കൗണ്ടു്, കമ്മിഷൻ, ലാഭവും നഷ്ടവും പലിശ, ആദായനികുതി, വ്യാപ്തം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ പ്രയോഗിക ജീവിതവുമായി

വേണ്ടതുപോലെ പൊരുത്തപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടാണു് അദ്ദേഹം പുസ്തകം രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അദ്ധ്യാപകൻ എന്ന നിലയിലും, അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അദ്ധ്യാപകൻ എന്ന നിലയിലും, അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഗണനീയമായ പരിചയസമ്പത്തു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയിൽ വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഒരോ വിഷയവും ലളിതമായും ആകർഷകമായും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ലഘുവായ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ തുടങ്ങി ക്രമേണ പ്രയാസമുള്ള കണക്കുകളിലേക്കു് വിദ്യാർത്ഥികളെ നയിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായമാണു് മിസ്റ്റർ നായർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാമാന്യം ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു് പരസഹായം കൂടാതെ പഠിക്കാൻ കഴിയുന്ന രീതിയിലാണു് ഗ്രന്ഥം നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നുപറയാം. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും ഒരുപോലെ ഉതകുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ മിസ്റ്റർ നായർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമം മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഒന്നുരണ്ടു പ്രയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു് രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. 'വിസ്തീർണ്ണം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണെന്നു് എല്ലാപേർക്കും മനസ്സിലാകും. എന്നാൽ 'വിസ്തീർണ്ണത' യാണു ശരി. വിസ്തീർണ്ണം (വിസ്താരമുള്ളതു്) വിശേഷണവും വിസ്തീർണ്ണത നാമവും ആണല്ലോ. Area എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'വിസ്തീർണ്ണം' എന്നു സർവ്വസാധാരണമായി പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. എങ്കിലും 'വിസ്തീർണ്ണത' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതാണുചിതം. അതുപോലെതന്നെ 'Profit and Loss' എന്നതിനു് 'ലാഭനഷ്ടം' എന്നതിനേക്കാൾ 'ലാഭവും നഷ്ടവും' എന്നോ 'ലാഭനഷ്ടങ്ങൾ' എന്നോ പറയുന്നതാണു സ്വീകാര്യം. ഇങ്ങനെ ഒന്നുരണ്ടു പ്രയോഗങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് ഒരു വിധത്തിലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മാറ്റു കുറയ്ക്കുന്നില്ല. ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾ സർവ്വഥാ സ്വീകാര്യമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇതുയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവെന്നേയുള്ളൂ.

ജിവദ് ഗണിതത്തിനു പ്രചുരമായ പ്രചാരം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതുതന്നെ അതിന്റെ ഗുണോത്കർഷത്തിനു തെളിവാണല്ലോ.

എം. പി. അപ്പൻ.

പോസ്റ്റൽ രജിസ്ട്രേഷൻ ലഭിക്കുന്നതിൽ നേരിട്ട കാലവിളംബംമൂലം 5-ം 6-ം ലക്കങ്ങൾ ഒറ്റ പുസ്തകമായി ഇതുയും വൈകിപ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ ഇടയായതിൽ മാന്യവരിക്കാർ സദയം ക്ഷമിക്കണമെന്നഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. മേൽ ലക്കങ്ങൾ അതാതു മാസം 25-ാംനു-തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു് ശ്രമിക്കുന്നതാണു്. ലേഖനങ്ങളും, വരിസംഖ്യയും, മാസികയെ സംബന്ധിക്കുന്ന മറ്റു കാര്യങ്ങളും പത്രാധിപർ, പ്രോഗ്രസ്, ഹരിപ്പാടു് എന്ന വിലാസത്തിൽ അയക്കാനപേക്ഷ.

പത്രാധിപർ.

സംശയം ചോദിക്കാം

[സംഘടനാപരമായ സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കാം. സംഘടനയുടെ ജനറൽ സെക്രട്ടറി അതിനു മറുപടി നൽകുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നതാണ്. ചോദ്യങ്ങൾ 10-ാംതീയതിക്കു മുമ്പു് കിട്ടത്തക്കവണ്ണം ജനറൽ സെക്രട്ടറിക്കു് അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്]. (പത്രാധിപർ)

ഓണത്തിൻമുൻപു് എല്ലാ താലൂകളിലേയും ഗവണ്മെൻറു് ജീവനക്കാർക്കു് കുടിശ്ശിക സഹിതം ശമ്പളം നല്കപ്പെട്ടിട്ടും ഗ്രാഡുവേറദ്ധ്യാപകർ മാത്രം അവഗണിക്കപ്പെടുകയാണു് ചെയ്തതു്. താങ്കൾ നിവേദനം നടത്തിയെന്നു് പത്രത്തിൽ കണ്ടു. ഫലമെന്തായി?

(വി. കെ നാരായണപിള്ള, പെരുമ്പാവൂർ)

എല്ലാക്കയ്യങ്ങളിലുമെന്നപോലെ ഇക്കാര്യത്തിലും ഗ്രാഡുവേറു് അദ്ധ്യാപകർ വിഗണിക്കപ്പെട്ടുവെന്നേയുള്ള. ഇതൊരു പുതുമയായി എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല. നിവേദനമാണല്ലോ നമ്മുടെ നിയമനസ്ഥമായ പ്രവത്തനപന്ഥാവു്. അതിനാൽ ഇക്കാര്യത്തിലും ഒരു നിവേദനം നടത്തി. കീഴ്വഴക്കമനുസരിച്ചു് അനുഭാവപൂർവ്വമായ മറുപടിയും ലഭിച്ചു. എന്തെന്നാൽ, പരിഷ്കരിച്ച ഗ്രേഡുകളിൽ കൊച്ചിയിലേയും തിരുവിതാംകൂറിലേയും അദ്ധ്യാപകർ തമ്മിൽ ഏതംശബന്ധത്തിൽവേണം നിയമനംനടത്തേണ്ടതു് എന്ന പ്രശ്നത്തിനു് തീരുമാനമുണ്ടാകാനുള്ള താമസമാണു് എന്നു്. ഈ ലക്കത്തിൽ അന്യത്ര ചേത്തിരിക്കുന്ന, അസോസിയേഷൻ പ്രസിഡൻറു് ഗവണ്മെൻറിലേക്കു് സമർപ്പിച്ച നിവേദനം വായിച്ചാൽ കാര്യം കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും.

* * *

പേക്കമ്മീഷൻറെ റിപ്പോർട്ടു് സമർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ. നമുക്കു് എന്തെങ്കിലും ഗുണമുണ്ടാകുമോ?

(ഗംഗാധരപ്പണിക്കർ, അമ്പലപ്പുഴ)

റിപ്പോർട്ടു് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാതെ അതേപ്പറ്റി പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എങ്കിലും റിപ്പോർട്ടിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ പത്രത്തിൽ വരികയും അതു് ബഹു: ഗവമ്മെൻറു് നിരാകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവ യാഥാത്ഥ്യങ്ങളായിരിക്കാനിടയുണ്ടു്. പത്രറിപ്പോർട്ടുകളിൽ നമുക്കു്, ഗ്രാഡുവേറദ്ധ്യാപകക്കു്, സന്തോഷിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം യാതൊന്നും കാണുന്നില്ല. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയിൽ, ഗ്രാഡുവേറു് അദ്ധ്യാപകരുടെ ശമ്പളം ഉയത്തുന്നതിനു് വേണ്ടതു ചെയ്യണമെന്നു് പേക്കമ്മീഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തിരിക്കുന്ന വാത്ത നിങ്ങളും വായിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. പുതിയ ശമ്പള സ്കെയിലിലെ ദൂഷ്യങ്ങളും ന്യൂനതകളും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും, അവയ്ക്കു വേണ്ട പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിദ്ദേശിക്കുന്നതിനും നിയോഗിക്കപ്പെട്ട പേക്കമ്മീഷൻ, പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയിലേക്കു് ശുപാർശകൾ നല്കുന്നതിൻറെ പൊരുൾ മനസ്സിലാകുന്നില്ല. എന്തായാലും ശുഭാപ്തി വിശ്വാസിയായ പണിക്കക്കു് എല്ലാം ശുഭമായി പര്യവസാനിക്കുമെന്നു് സമാശ്വസിക്കാം.

* * *

പുതിയ പദ്ധതിയനുസരിച്ചു് തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ഒന്നാം ഗ്രേഡിൽ എത്ര പോസ്റ്റുകൾ വീതം കാണും?

(സി. ജി. തോമസ്സു്, അട്ടൂർ)

ആകെ ഒന്നാം ഗ്രേഡിൽ 390 പോസ്റ്റുകളുണ്ട്. പഴയ സ്കെയിലനുസരിച്ച് ഉയർന്ന ഗ്രേഡുകളിൽ (ഒന്നും രണ്ടും ഗ്രേഡുകളിൽ) 397 പോസ്റ്റുകളുണ്ടായിരുന്നു. ആകെയുള്ള പോസ്റ്റുകളിൽ 85:48 എന്ന അനുപാതികത്തിൽ നിയമനം നടത്തുമ്പോൾ യഥാക്രമം 249-ം 141-ം വീതം പോസ്റ്റുകളാണ് തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലുമുണ്ടാകുന്നത്. തന്മൂലം തിരുവിതാംകൂറിൽ 125-175 സ്കെയിലിൽ ഇന്നിരിക്കുന്ന 4 പേരും കൊച്ചിയിൽ അതേ സ്കെയിലിൽ ജോലിനോക്കുന്ന 3 പേരും താഴ്ന്ന ഗ്രേഡായ 50-150ലേക്ക് തരം താഴ്ത്തപ്പെടും.

* * *

നമ്മുടെ സംഘടന നിവേദനങ്ങൾ ധാരാളം നടത്തുന്നല്ലൊ. അവകാശങ്ങൾ ഇനിയുമുണ്ടോ?

ശ്രീധരക്കണിയാർ (വൈയ്ക്കം.)

അവശതകൾ ഉണ്ടോയെന്ന് ചോദിക്കാഞ്ഞതു ഭാഗ്യം. ഏതായാലും നിവേദനം കൊടുത്തു മതിയായി. നിവേദനം സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ അവകാശങ്ങൾ എന്തെല്ലാം ആവശ്യപ്പെട്ടുവോ അതെല്ലാമിന്നും അതുപോലെ ശേഷിക്കുന്നു.

* * *

അടുത്ത പടിയെന്തൊണെന്ന് ഒന്ന് പറയാമോ സെക്രട്ടറിസാറേ?

വി. വർഗ്ഗീസ് (ആലാ.)

മി: വർഗ്ഗീസ് കോപിക്കാതിരിക്കണം. വ്യക്തിപരമായി എന്നോട് ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു ഇങ്ങനെ നിവേദനം കൊണ്ടു കഴിയാനാണെങ്കിൽ ഈ സംഘടനകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നാണ്. സെക്രട്ടറിയെന്നുള്ള നിലയിൽ അടുത്ത പടിയെപ്പറ്റി ചോദിച്ചാൽ അടുത്തുകൂടുന്ന പ്രതിനിധിസമ്മേളനത്തിൽവച്ച് തീരുമാനിക്കാമെന്നു പറയും.

* * *

അടുത്തകാലത്തു ചെങ്കോട്ടയിൽവച്ചു നടന്ന ഹെഡ്മാസ്റ്റേഴ്സ് സെമിനാറിൽ അദ്ധ്യാപകസംഘടനകളെപ്പറ്റിയും അജൻഡായിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. ഇതുവരെക്കും സെമിനാറിന്റെ റിപ്പോർട്ട് പുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. ചർച്ചകളുടെ വിശദാംശങ്ങളും രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനാണോ ഭാവം?

പി. ഭാസ്കരൻപിള്ള

വിദ്യാഭ്യാസപരമായ കാൺഫ്രൻസുകളുടേയും കമ്മറ്റികളുടേയും ചർച്ചകളും തീരുമാനങ്ങളും രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതു വെറും മൗഢ്യമല്ലേ? തീർച്ചയായും സെമിനാറിന്റെ റിപ്പോർട്ടുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. പക്ഷേ കുറച്ചു കാലതാമസം നേരിട്ടേക്കാം. സംഘടനകളെപ്പറ്റിയും ചർച്ച നടന്നതായി അതിൽ സംബന്ധിച്ച ഒരു വ്യക്തി എന്നോടുപറഞ്ഞു. എന്നാൽ അതു ഇന്ന നിലവിലുള്ള സംഘടനകളെപ്പറ്റിയല്ലന്ന മാത്രം. നമ്മുടെ സംഘടനകളെല്ലാം ശമ്പളം കൂട്ടിക്കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള സംഘടനകളാണെന്നും വിദ്യാഭ്യാസവുമായി അവയ്ക്ക് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു. സെമിനാറിൽ ചർച്ചക്ക് വിഷയീഭവിച്ച സംഘടന മോഡൽക്ലാസുകളും ക്രിട്ടിസിസം ക്ലാസ്സുകളും, വിദ്യാഭ്യാസ പ്രസംഗങ്ങളും നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള സംഘടനകളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അതായതു "അദ്ധ്യാപകസംഘ"ങ്ങളെപ്പറ്റി. ഇതിൽ കൂടുതൽ വിവരങ്ങളൊന്നും എനിക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല, സെമിനാറിന്റെ റിപ്പോർട്ട് പുറത്തു വരുമ്പോൾ കൂടുതലായി അറിയാമല്ലോ.

വായനക്കാരെഴുതുന്നു

[പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനയക്കുന്ന കത്തുകൾ കഴിയുന്നതും ചുരുങ്ങിയതും, കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായതും ആയിരിക്കണം. വെള്ളക്കടലാസിൽ ഒരു വശം മാത്രം വൃത്തിയായി എഴുതിയിട്ടുള്ളതും പൂണ്ട മേൽവിലാസം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ കത്തുകൾ മാത്രമേ പരിഗണിക്കുകയുള്ളൂ. കത്തുകളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം പത്രാധിപസമിതിയുടെ തീരുമാനത്തിനു വിധേയമായിരിക്കുന്നതാണ്].

പത്രാധിപർ

അനീതിക്കൊരുതിയില്ലേ?

വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ നാന്ദിയെന്നോണം അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം നാടാകെ നടപ്പിലാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കയാണല്ലൊ. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം മൂലം തൊഴിലില്ലായ്മ പാടെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടുമെന്നാണ് പൊതുവേയുള്ള ധാരണ. സാധാരണ ജനങ്ങൾ, അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തേയും, അതു സാവ്വത്രികമാക്കുന്നതിലുള്ള ഭവിഷ്യത്തുകളേയും ശരിയായി പരിചിന്തനംചെയ്യാതെ, അജ്ഞതമൂലം മൌനമവലംബിച്ചിരിക്കയാണ്. ഏതാനും ചില ചിന്തകന്മാരും വിദ്യാഭ്യാസധുരന്ധരന്മാരും അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം നിർബ്ബന്ധിതവും രാജ്യവ്യാപകവുമാക്കുന്നതിൽ വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യം വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ വിരുദ്ധാഭിപ്രായങ്ങളും ഉള്ളപ്പോൾ; അതു് പൊട്ടെന്നു് സാർവ്വത്രികവും നിർബ്ബന്ധിതവുമാക്കാതെ, ഏതാനും ചില വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മാത്രം നടപ്പാക്കി അതിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളും നന്മതിന്മകളും പരീക്ഷിച്ചറിയുകയല്ലേ പ്രാരംഭമായി ചെയ്യേണ്ടതു്?

അതങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപരിശീലനം സിദ്ധിച്ച അദ്ധ്യാപകർക്കു് ഉയർന്ന ഗ്രേഡും ശമ്പളവും നൽകുവാൻ ഗവമ്മെൻറു് തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതായി പത്രറിപ്പോർട്ടുകൾ കണ്ടു. ഇതു് വാസ്തവമെങ്കിൽ ഇതിപ്പരമൊരന്യായമുണ്ടോ?

അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപരിശീലനത്തിനു തയ്യാറുള്ളവരും ഗ്രഡേഷൻലിസ്റ്റിൽ സീനിയറുമായ അനേകം അദ്ധ്യാപകരുള്ളപ്പോൾ, അവരുടെ സമ്മതം ആരായാതെ ഏതാനും ചില വ്യക്തികളെ പരിശീലനത്തിനയച്ചു്, മറ്റുള്ളവരുടെ സീനിയോറിറ്റി അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു്, അവർക്കു് ഉയർന്ന ഗ്രേഡും ശമ്പളവും നല്കുന്നതു് എന്തടിസ്ഥാനത്തിലാണു്? ഇതിൽ എന്തു ന്യായമാണുള്ളതു്? ഈ വിഷയത്തിൽ സംഘടനയുടെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞു കാണുന്നതിനും അക്രമത്തിനും അനീതിക്കും എതിരായി പ്രവർത്തിച്ചു കാണുന്നതിനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം,
15—9—'55.

രാഘവൻ നായർ.

ഒരു സാമ്പത്തിക തകർച്ച

സംഘടനയുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം T. T. C. പ്രാക്ടിക്കൽ പരീക്ഷയുടെ റെമ്യൂണറേഷൻ സ്റ്റേറ്റുമെൻറു് പരീക്ഷാ സൂപ്പർ

വൈസറന്മാർ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായില്ല. മുൻനടപടികൾക്കു് വിരുദ്ധമായി, റെമ്യൂണറേഷൻ സ്റ്റേറ്റുമെൻറു് ക്ലാർത്തെതന്നെ അതതു സ്കൂളുകളിലെ ഹെഡ്മാസ്റ്ററന്മാർ, വെട്ടിക്കുറച്ച നിരക്കനുസരിച്ചു് പ്രതിഫലം വാങ്ങി വിതരണം ചെയ്തുതുടങ്ങിയിരിക്കയാണു്. സംഘടനയുടെ തീരുമാനത്തെ വകവയ്ക്കാതെ വെട്ടിക്കുറച്ച ഈ തുക ഇതിനകം ഏതാനുംപേർ വാങ്ങിയതായറിയുന്നു. ഇതു് ലജ്ജാവഹമല്ലേ!

ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഇതര തുറകളിലെ ജീവനക്കാർക്കു് T. A, overtime allowance മുതലായവ വർദ്ധിപ്പിക്കുമ്പോൾ അദ്ധ്യാപകരുടെ കാര്യത്തിൽമാത്രം ഗവണ്മെന്റു് ഒരുമാതിരി ചിറ്റമ്മനയം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു് തികച്ചും ലജ്ജാവഹമല്ലേ? ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഈ നയത്തിൽ, അദ്ധ്യാപകരോടുള്ള മനോഭാവത്തിൽ, പ്രതിഷേധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു്, വെട്ടിക്കുറച്ച പ്രതിഫലം തിരസ്കരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിവന്നാൽ ഓണറിയായി T. T. C സൂപ്പർവിഷൻ നടത്തുന്നതിനും സംഘടന തീരുമാനിച്ചതു്. പ്രതിഫലം കുറക്കാൻ ഗവണ്മെൻറു് നിർബ്ബന്ധിതമായതു് നമ്മുടെ കൊച്ചു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സാമ്പത്തികത്തകർച്ചമൂലമാണെന്നാണു് ഭരണാധിപന്മാർ പറയുന്നതു്. അദ്ധ്യാപകരുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ ഈ സമ്പത്തികത്തകർച്ച ഉണ്ടാകാറുള്ളോ? സെക്രട്ടറിയേറ്റിൽ ഓരോ മുറിയിലും ഓരോ വൈദ്യുതഘടികാരം വീതം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് 30000 രൂ. അനുവദിക്കാൻ സാമ്പത്തികത്തകർച്ച പ്രതിബന്ധമായിരുന്നില്ലേ? ശിശുകേന്ദ്രം, വനിതാവികസനകേന്ദ്രം, ബാലശുശ്രൂഷാകേന്ദ്രം, തുടങ്ങി വിവിധപേരുകളിൽ നാമമാത്രമായി മാത്രം പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന—പലതിലും പ്രവർത്തനം പൂജ്യമാണു്—നാമമാത്രങ്ങളായ കേന്ദ്രങ്ങൾക്കു് നിർല്ലോഭം ഗ്രാന്റുകളും സംഭാവനകളും നൽകുന്നതിനു് സാമ്പത്തികത്തകർച്ച വിഘ്നമാകാറില്ലേ?

അദ്ധ്യാപകന്റെ കായ്ക്കുത്തിൽ മാത്രം ഫണമുയർത്തി ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന ഈ പ്രത്യേകതരം സാമ്പത്തിക തകർച്ചയെ തകർത്തു് തരിപ്പണമാക്കി, സംസ്ഥാനത്തെയും അദ്ധ്യാപകരേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനു", ഒരു പദ്ധതി —പഞ്ചവത്സരമോ, ത്രിവത്സരമോ സൗകര്യംപോലെ ആകാം — ആസൂത്രണം ചെയ്തു് പ്രവർത്തിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതു് സംഘടനയുടെ കടമ മാത്രമാണു്.

കോട്ടയം,
4—9—'55

പി. ജി. പിള്ള.

ഈ പരിപാടി ഒന്നുപേക്ഷിക്കുമോ?

ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നമ്മുടെ സംഘടന പ്രത്യേകമായും, ഫെഡറേഷൻ മുഖാന്തിരമായും നിരവധി മെമ്മൊറാണ്ടങ്ങളും നിവേദനങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിലേക്കു് നടത്തിയതായി ശുഭാപ്തിവിശ്വാസിയായ ഫെഡറേഷൻ പ്രസിഡൻറിന്റെ പ്രസ്താവനകളിൽ കാണുന്നതിനു് ഇടയായി. ഇവയിൽ എത്രയെണ്ണത്തിനു് മറുപടി ലഭിച്ചു? ഈ നിവേദനങ്ങളും മെമ്മൊറാണ്ടങ്ങളും ഒരു മറുപടിക്കുപോലും അർഹങ്ങളല്ലെന്നാണോ ഗവണ്മെൻറു് കരുതുന്നതു്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ വീണ്ടുംവീണ്ടും നിവേദനം നടത്തുന്നതും മെമ്മൊറാണ്ടം സമർപ്പിക്കുന്നതും നമുക്കും നമ്മുടെ സംഘടനക്കും ലജ്ജാവഹമല്ലേ? അതുകൊണ്ടു് ഭയപ്പായി നിവേദന

സംഘടനാ പ്രവർത്തനങ്ങൾ

കൊട്ടാരക്കര

കൊട്ടാരക്കര ഗവൺമെൻറ് ഹൈസ്കൂളിലെ ഗ്രാഡുവേറ്റദ്ധ്യാപകരുടെ ഒരു യോഗം 20-7-55ൽ പകൽ 4-30ന് ഹെഡ് മാസ്റ്റർ ശ്രീ. ജോൺ എം. ജോണിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ചേരുകയും ഗ്രാഡുവേറ്റദ്ധ്യാപകരെ സംബന്ധിച്ച അടിയന്തിരപ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്കയുംചെയ്തു. യൂണിറ്റു പ്രതിനിധി ശ്രീ. പി. പ്രഭാകരൻെറ സ്ഥലംമാറ്റത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ ഒഴിവിൽ ശ്രീമതി കെ. സുശീലക്കുട്ടിയമ്മയെ ഐകകണ്ഠ്യേന യൂണിറ്റു പ്രതിനിധിയായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. തുടൻ സംഘടനയുടെ ജനറൽസെക്രട്ടറി 6/55-ാംനമ്പരായി പുറപ്പെടുവിച്ച സർക്കുലർ യൂണിറ്റു പ്രതിനിധി അംഗങ്ങളെ വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു. സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് കഴിവുള്ള എല്ലാ സഹായസഹകരണവും നല്കുമെന്ന് ഓരോരുത്തരും ഉറപ്പു നൽകുകയുണ്ടായി. യോഗം 5-30ന് പര്യവസാനിച്ചു.

കായംകുളം

കായംകുളം ഗ്രൂപ്പിലുൾപ്പെട്ട വിവിധ യൂണിറ്റുകളിലെ ഗ്രാഡുവേറ്റദ്ധ്യാപക പ്രതിനിധികൾ 13-8-55ൽ സ്ഥലം ഗവൺമെൻറ് ഹൈസ്കൂളിൽ പ്രസിഡൻറ് ശ്രീ: പി. റ്റി. മാത്യു അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു യോഗംചേർന്നു. ബേസിക് ട്രെയിനിംഗിന് തെരഞ്ഞെടുത്തയച്ച ഗ്രൂപ്പു സെക്രട്ടറി ശ്രീ. രാമൻപിള്ളക്കു പകരം ശ്രീ: എൻ. എം. ജേക്കബിനെ ഐകകണ്ഠ്യേന തെരഞ്ഞെടുത്തു. അദ്ധ്യാപകക്കു നേരിടേണ്ടി വരുന്ന വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്തശേഷം താഴെ പറയുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ അംഗീകരിക്കയുണ്ടായി.

ങ്ങളിലും മെമ്മൊറാണ്ടങ്ങളിലും ക്രൂടിയുള്ള അവകാശസമ്പാദനപദ്ധതി സംഘടന ഒന്നപേക്ഷിക്കുമോ?

മറെറാരു കാര്യംകൂടി. പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുന്ന കാര്യവും. കുറച്ചു കടന്നുപോകുന്നില്ലേ എന്നൊരു സംശയം. അവിശ്വാസപ്രമേയത്തെപ്പോലും സാരമാക്കാതെ അതിനെ നേരിടുന്നതിന് എന്തു മാർഗ്ഗവും അവലംബിക്കാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള അധികാരികൾക്കു നമ്മുടെ ഈ പ്രമേയങ്ങൾ വെറും പുഷ്പാർച്ചനകൾ മാത്രമല്ലേ? അതുകൊണ്ട്, ഇരുട്ടുമുറികളിലിരുന്ന് വ്യർത്ഥങ്ങളായ പ്രമേയങ്ങളെ അവഗാഢം പരിചിന്തനംചെയ്ത് അവ പാസ്സാക്കി നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനങ്ങളിലയച്ചുകൊടുക്കുന്ന ആ പഴയ, നിഷ്ഫലവും നിരർത്ഥകവുമായ ചടങ്ങ് ഒന്നവസാനിപ്പിച്ചു്, പൊതുരംഗത്തിറങ്ങി, ഈ നൂറാണ്ടിനനുചിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ക്രൂടി മുൻപോട്ടു പോകുന്നതിന് അദ്ധ്യാപകരോടും അവക്ക് ധൈര്യമായ നേതൃത്വം നൽകുന്നതിന് സംഘടനാപ്രവർത്തകരോടും എനിക്കൊരെളിയ അഭ്യർത്ഥനയുണ്ട്.

കൊല്ലം,
29—8—'55.

പി. ജി. എൻ.

1. സംഘടനയുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഉയർത്തുന്നതിനു് പ്രവർത്തകസമിതി ആസൂത്രണംചെയ്ത സ്പെഷ്യൽ ഫണ്ടു് പിരിവു് ഉടനടി ഉയർന്ന തോതിൽ നടപ്പാക്കുക.

2. സംഘടനയുടെ സാമ്പത്തികപരാധീനത മാസികയുടെ പ്രവർത്തനത്തിനു് തടസ്സമാകാതെയിരിക്കുന്നതിനു് ഒരു കൊല്ലത്തെയെങ്കിലും വരിസംഖ്യ അഡ്വാൻസായി നൽകുക.

3. കായംകുളം ഗ്രൂപ്പിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വിപുലമായ പരിപാടികളോടുകൂടി ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടുക.

4. വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കരണത്തിനായും മറ്റും നിയമിക്കപ്പെട്ടുന്ന കമ്മറ്റികളിൽ ഗ്രാഡുവേറ്റദ്ധ്യാപകസംഘടനയ്ക്കും പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ട നടപടികളും സ്വീകരിക്കുക.

* * *

കായംകുളം യൂണിയന്റെ ഒരു അസാധാരണയോഗം 20-8-55 ൽ കൂടി. യൂണിറ്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വിവിധകലാപരിപാടികളോടുകൂടി ഒരദ്ധ്യാപക സമ്മേളനം ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ നടത്തണമെന്നു് തീരുമാനിക്കുകയും അതിന്റെ നടത്തിപ്പിലേക്കു് ശ്രീ. പി. രാജരാജവർമ്മ കൺവീനറായുള്ള ഒരു കമ്മറ്റിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഹരിപ്പാടു്

ഹരിപ്പാട്ടയൂണിറ്റിലെ ഗ്രാഡുവേറ്റദ്ധ്യാപകരുടെ ഒരു അസാധാരണയോഗം 20-9-55ൽ ശ്രീമതി കെ. എൽ. കൊച്ചുമ്മയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുകയുണ്ടായി. യോഗത്തിൽ ആദ്യമായി വിശ്വവിഖ്യാതനും അദ്ധ്യാപകബന്ധുവുമായ പ്രൊഫസർ അമർനാഥ് ഝായുടെ അകാല നിര്യാണത്തിൽ അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു് നിത്യശാന്തി നേരുന്നതിനായി രണ്ടു മിനിട്ടു് മൗനമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന പേക്കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടിലുള്ള അസംതൃപ്തി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതായും അധികാരികളും അദ്ധ്യാപകരോടു ദീക്ഷിച്ചുവരുന്ന ചിറ്റമ്മനയത്തിനു് പൂർണ്ണവിരാമമിടുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ഉള്ള പ്രമേയങ്ങളും തീവ്രമായ ചർച്ചക്കു ശേഷം അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ധ്യാപക പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിച്ചു് കിട്ടുന്നതിലേക്കു് വേണ്ട പ്രായോഗികമാർഗ്ഗങ്ങളും പ്രവർത്തകസമിതിയുടെ അംഗീകാരത്തിനായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനു് ശ്രീമാന്മാർ വി. നാരായണപിള്ള, പി. രാമചന്ദ്രൻ നായർ, എ. കെ. രാജരാജവർമ്മ എന്നിവരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മറ്റിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയുണ്ടായി.

മുഞ്ചിറ

സ്ഥലം ഗവണ്മെൻറു് ഹൈസ്കൂളിലെ ഗ്രാഡുവേറ്റു് അദ്ധ്യാപകരുടെ ഒരു യോഗം 24-8-55 ൽ കൂടി ശ്രീ. ടി. ജോർജ്ജു് B. Sc. യെ യൂണിറ്റു് പ്രതിനിധിയായി എതിരില്ലാതെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനം ഊർജ്ജസ്വലമാക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമായ നടപടികളും സ്വീകരിക്കണമെന്നു് യോഗം തീരുമാനിച്ചു. എല്ലാ ഗ്രാഡുവേറ്റദ്ധ്യാപകരും സകലവിധ സഹായസഹകരണങ്ങളും സംഘടനക്കു് നല്കുമെന്നു് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

Regd: No. M. 6651.

Vol. 1. Nos. 5 & 6 | PROGRESS-HARIPAD. | Aug–Sept. 1955.

നവീന ഉപകരണങ്ങളോടുകൂടി

പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ നടത്തുന്ന

ദന്താശുപത്രി

ഹൈസ്കൂൾ ജംഗ്ഷൻ, കായംകുളം.

ഡാക്ടർ: C. P. ബാലരാമൻ

സന്ദർശിക്കുവിൻ!

അംബികാ ടെക്സ്റ്റയിൽസ്

ഡാണാപ്പടി — ഹരിപ്പാട്.

ഇവിടെ നവീന രീതിയിലുള്ള സിൽക്ക്, ലിനൻ, ചീട്ടി, ഷർട്ടിംഗ് മുതലായവയും വിവാഹ ആവശ്യത്തിലേക്കുള്ള പട്ടുസാരികളും, ബ്ലൗസ് പീസുകളും, മധുര കവണികളും തുടങ്ങിയായ എല്ലാവിധ ജൗളിത്തരങ്ങളും ഏറ്റവും മിതമായവിലയ്ക്ക് കിട്ടുന്നതാണ്.

ദന്തചികിൽസാലയം

ഡാണാപ്പടി, ഹരിപ്പാട്.

ഡാക്ടർ: K. കരുണാകരൻ (വാരണപ്പള്ളി)

Printed and Published by A. K, Raja Raja Varma B. Sc, B. T. for the Departmental Graduate Teachers' Association, T-C. State, at Minerva Press, Haripad.